

III.

Egy görög mitológia utalás nyomában

Hérodotosz is említést tesz egy őnépről, amely az általa „*hyperboreosok*” országának nevezett területen élt. Ezt az országot a görögök *Istriának* is nevezték, ami egyértelmű utalás a Duna „*Ister*” nevére. Így biztosan tudjuk, hogy a *Duna-Tisza-medencéről* van szó, mely a görögök által egykor „*hyperboreosok*”-nak nevezett nép lakóhelye volt. Mivel e megnevezés „*északon túll*”-t jelent, így az említett fogalom csupán e népnek földrajzi elhelyezkedésére tartalmaz utalást. Ha *Hérodotoszhoz* fordulunk, akkor azonban közelebbi ismereteket szerezhetünk arról, mely individuális népnévvel rendelkező népről van itt szó. Ő így ír: „*Itt most nem akarom elmondani annak az állítólag szintén hüperboreosz származású Abarisznak a történetét, aki körbevitte nyilát az egész földön, és közben egy falatot sem evett.*” (Bíró Lajos közlése „*A magyar éden*” c. munkájából) Az *Abarisz* név beszélő név, hiszen egyértelműen az avarokra utal. Az avarokról pedig a kilencvenes évek végén elhunyt magyar történész-régész, *László Gyula* bizonyította be egyértelműen, hogy mind nyelvüket, néphagyományukat, vallásukat, mind pedig antropológiai sajátosságait tekintve magyarok. Az avar népnévnek azonban van egy másik írott változata is, a „*varchun*”, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy itt várépfő hunokról van szó. (Ez a népnév maradt fenn a „*bayovar*” – azaz *bajor* – népnévben is, akik szintén avar származékok, így bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy a hérodotoszi *Abarisz* nép a medencének a Keleti-Kárpátoktól egészen Alsó-Ausztriáig, Felső-Bajorországig tartó teljes egészét belakta. Ezzel *Hérodotosz* a *Duna*, azaz *Ister* völgyébe definiálja a kőkorszak *ős-szkitáinak*, a várépfő hun-magyariaknak nemzetét. Ezt azonban nem ő találta ki, mert a *hyperboreosok*, azaz *Pannónia* népről megvan az az ősi görög hagyomány, ahonnan ő is merítette adatait. Itt ki kell emelnünk, hogy a *hyperboreosok* létének hagyománya sokkal ősbibb magánál a görög népnél, hírük azonban az ő közvetítésükkel maradt ránk, hiszen ez a hagyomány olyan időbeli messzeségekbe visz, amikor a görögök a mai népek nagy sokaságával együtt még nem is léteztek. A feljegyzett hagyomány az elmúlt évszázadok mélyére vezet, talán még mélyebbre, az ember teremtésének mitikus idejébe.

Ízt az ó-görög regét így foglalja össze *Magyar Adorján*: „*A hyperboreusok (északon túliak) az északi (a balkáni) hegységeken túl élnek, amely hegységekből fúj a hideg északi szél a Görög-félsziget felé. De a hegységeken túl a hideg szél földjüket már nem éri, s e termékeny és boldog országban örök enyhe időjárás van, ők pedig ott békében, harcot nem ismerve, boldogan élnek. Húst nem esznek, állatokat sem ölnek és csak gyümölcssel, tejjel és mézzel táplálkozva, több száz évig élnek, s miután az életet már megunták, fájdalom nélkül, csendesen halnak meg. Náluk a Nap egy esztendőben egyszer kel föl és egyszer nyugszik le, vagyis náluk egy nap és egy éj egy esztendő. Ami tehát a Sarkokon van így...*”

Ennek a népek életmódja, étkezési szokásai ősi korok táplálkozási sajátossága-ira utalnak, melyeknek nyoma egy-egy utalás erejéig szinte minden *Teremtés-mitosz* hagyományában, így a zsidó *Biblia* ószövetségi részében is fennmaradt, melynek első teremtés-történetében Isten így rendelkezik: „*Azután ezt mondta Isten: Nektek adok az egész föld színeén minden maghozó növényt, és minden fát, melynek maghozó gyümölcse van: mindez legyen a ti eledetelek.*” (*Teremtés könyve I.; 29.*) Ennek forrása azonban a káldeus teremtéstörténet.

Rkáldeus-szumir *Biblia*, mely a zsidó szövegeknél sokkal korábban keletkezett, s így a bibliai „*Teremtés könyvének*” kultfője is, így beszél erről: Isten az embernek megengedi, hogy az égi *Kos* (a *Kos* csillagkép uralkodott ekkor) vezetésével a *Tudás Fájához* térjen s egyen annak gyümölcséből. Ebben a szent könyvben tehát ismeretlen az *ősbűn*, az *eredendő bűn* fogalma: „*Mikor aztán megkosasodtak – lakóhelyüket – amelyet a négy nagy folyam határolt – az 'Égi Kusok Földjének' neveztek. Ezen egyik folyó neve Idigna. A másiké: Barana, a harmadiké: Kúr és a negyediké: Ár - Ár. A Tudás fája állt a kusok földjének közepén és gyümölcseiben élt Iz-Ten üzenete. Szorgalmas istenfűk voltak a kusok. Öntözőcsatornás földműveléssel termeltek búzát és mindenféle magból lett növényt. Ismerték a szőlőt és a bort. Megszelídítették a föld állatait. Gyermekeiket tejjel, sajttal, kenyérral és sok jó gyümölcssel táplálták. A Tudás Fájához pedig napon-ta odasereglettek, szóban és énekekben áldva az Istent, aki őket a tudással gazdagította.*” (*Badiny Jós Ferenc fordítása; minden kiemelés tőlem származik*) Most eredjünk annak nyomába, mire vezetnek ezek az ismeretek!

Volt egy nagy tudósunk, akit méltatlan módon nem ismer a magyar tudományos élet: *Dr. Edmond Bordeaux Székely*. Ő orvos volt, aki a Nobel-díjas *Romain Rollanddal* együtt 1928-ban megalapította a *Nemzetközi Biogenikus Társaságot*, melynek célja az emberi életnek új perspektívát adni a szkíta származású, *Holt-tenger* melléki *esszénusok* tanításai alapján. Az előkerült iratok félreérthetetlenül bizonyítják, hogy a feltehetőleg a *galileai Beth-Sheanban* született Jézus (a görögök *Szkihopolisznak* nevezték *alapítóinak és lakóinak* neve szerint e várost) maga is az *esszénusok* szellemi köréből került ki, s 10-12 éves korától mintegy 30-34 éves koráig többnyire közöttük „*nővekedett bölcsességben, korban és kedves-ségben Isten és az emberek előtt*” – ahogy *Lukács* evangéliuma fogalmaz.

Edmond Bordeaux Székely a Vatikán titkos Levéltárában és a Habsburg család

bécsi könyvtárában kutatva rábukkant a Jézus korabeli esszénus közösség irataira, akik Jézusnak nemcsak az ember lelki fejlődésére vonatkozó utasításait jegyezték fel, mint a négy kanonizált evangélium, hanem az emberi test egészségének megőrzésére vonatkozó tanítását is, aki jól tudta, hogy „*ép testben ép lélek*”, s azt is, hogy „*a test Isten temploma*”, amit beszennyezni bűn. Ő az ősi esszénus hagyomány alapján, s éles ellentétben a kánonba iktatott írások közléseivel, tiltotta bármiféle hús fogyasztását. Székely így fogalmazza meg az esszénus tanok életmódra vonatkozó részének lényegét: „*A gyümölcs képviseli a növényi élet legmagasabb rendű formáját a földön. Az ember szervei, érzékei, és érzései egyaránt fokozatosan tökéletesednek a gyümölcs táplálkozás esetén. A tudomány szerint az ember teljes mértékben gyümölcssevő állat volt, amikor a pleisztocén kataklizma előtti földet borító erdőket lakta. Fizikai felépítése is ezt mutatja. Fogai és emésztőrendszere közeli rokonságban vannak olyan ma élő állatokéval, mint a főemlősök, a csimpánzok, melyek nem esznek mást, csak gyümölcsöt. Adottságai teljes mértékben különböznek a fogazat és emésztőszervek tekintetében a húsevőktől, a növényevőktől, és a vegyesen táplálkozóktól. Az embernek nincsenek hegyes fogai, mint a ragadozóknak a hús tépéséhez; az ember metszőfogai nem arra fejlődtek, hogy legelje a zöld leveleket, mint a növényevők; őrlő (záp) fogai nagymértékben eltérnek formájuk és zománcuk tekintetében bármelyik állatfajtaétól. Emésztőszerveinek hossza tizenkettő, tizennégyszerese testhosszának a főemlősökhöz hasonlóan; ez több, mint kétszerese a húsevők emésztőszervének, és körülbelül fele a növényevőkének. Ezen fiziológiai tényekből értelemszerűen megállapítható, hogy az emberi test úgy épül fel, hogy növényeken éljen, és természetesen „diétája” a gyümölcssevő táplálkozás.*”

Megjegyzem, a „gyümölcs” szavunk különböző absztrakt értelmekben való használatát is bizonyítja, milyen fontos szerepet töltött be egykor ez az isteni ajándék az ember életének fenntartásában: ha egy kapcsolat jó, akkor azt a magyar „gyümölcsözőnek” fogalmazza, gyermekeinket „szerelmünk gyümölcseinek”, dolgos életünk eredményeit „munkánk gyümölcseinek” nevezzük, nem „húsának”, vagy „gabonájának”.

Az ősi ismeretek alátámasztják az ó-görög mítosz valóságát, de éppúgy az ősi szent iratok közlését is, ami a *hyperboreusok* táplálkozására utal. Ez a táplálkozási rend az ősidők emberiségének, az *Édenkert* „társadalmának” ősi világába vezet, amikor az emberiség egyetlen törvénye Isten szándéka, az ember gyermeki ártatlanságából adódó *szereket* volt, mely a „*Ne ölj!*” parancsban realizálódott. Ez egyértelmű utalás a Teremtő részéről arra, hogy az ember önkényesen nem szüntetheti meg az Élet semmilyen formáját, amit nem ő alkotott, mert az élet bármely válfaja, az állati lét is *szentség*, hiszen a Legszentebb ajándéka az. Így maradt meg ez az ős-parancsa Istennek a zsidó *Tízparancsolatban* is, melyet addigra már – nagyon helytelenül, és az eredeti szándékot félreértve – csak az emberölés tiltásaként értelmeztek, amiként ma is értik.

Ez alapján megérthetjük és elfogadhatjuk, hogy a *hyperboreosok* népének ha-

gyománya az emberiség legősibb eredetmondája. Ezek az őseink egyfajta *genetikai szennyezetlenségben*, tiszta növényi táplálékkal éltek, s így e tiszta minőségű, ún *éteri* testben lakozó, az anyagvilágtól független és szabad szellemükkel alkalmassá váltak a Törvény és a Rend tanainak befogadására, s Isten élettörvényeinek megértésével és megtartásával valóban megérhették az Isten embernek szánt legteljesebb életkorát: akár két- háromszáz évet, vagy még annál sokkalta többet is. Ez nem mítoszi túlzás, nem ferdtítés, a hagyomány itt egy valódi történeti tényt tartott fenn a maga egyszerűségében. A csodálatos az a dologban, hogy ez a hagyomány olyan ősokról szól, melynek genetikai, szellemi, nyelvi és lelki leszármazottai a *magyari népek*, s ha testünkben ma már nem is egészen, de lelkünk felépítésében, szellemünkben, tudatalattink ösztöni képrendszerét illetően mi magunk is tőlük származunk, mégpedig egyenes vonalon.

Míg tehát Hérodotosz és a görög emlékezet híradása egy nemes, szelíd lelki alkattú nép kárpát-medencei jelenlétére utal, addig a *pleisztocénbeli* jégkorszak kárpát-medencei földrajzi sajátosságainak csodálatos öröksége a magyar föld összetétele, termőereje, melynek csodájával a középkori utazók nem tudtak betelni, s Magyarországot földi paradicsomként írták le. Nem is sejtették, mennyire közel járnak az igazsághoz. *(Példaként hadd említsek itt egy korunkbeli esetet ennek illusztrálására: Magyarország földje ma is olyan csodálatos terméshozammal rendelkezik, hogy a baranyai Bólyi Állami Gazdaságban a 70-es években oda érkező szovjet pártküldöttség utasítására papíron a gazdaságnak meg kellett hamisítania terméseredményeit, mert azok a „vendégek” számára tűrhetetlen mértékben voltak jobbak a legjobb szovjet-ukrajnai eredményeknél. Csoda-e, ha a mai idegenszívű kormányzat bérencei elsősorban a magyar földet szeretnék kijátszani idegeneknek, s a magyar paraszti élet tönkretétele az elsőrangú céljuk?)*

IV.

Miről árulkodnak az európai ősnyelv, és székely-magyar rovásírás jelei

Jgen ám, de ennek a népi jelenlétnek a folyamatosságát jó lenne más tartóoszlopokkal is megtámogatni, hiszen több oldalról származó bizonyítékok nélkül a teória nem áll meg a lábán. Így most, a földrajzi és életmódbeli sajátosságok meghatározása után kanyarodjunk át a lelki alkatot alakító kulturális fejlődési vonal definiálására! Ezt szállítják nekünk *Varga Csaba* írástörténeti kutatásai. Ennek a lényege a következő: Európa, Ázsia és Afrika területén kimutathatóak egy olyan, legkevesebb harminc-harmincöt ezer éves kultúra nyomai, melynek megléte bizonyítja, hogy az emberiség már ezekben a korai időkben is rendelkezett írásbeliséggel. Ezen jelek, a feltételezett *ős-ABC* jelkészlete, szétszórtan, de változatlan archetípusokkal megtalálhatóak ezen területeknek a barlangrajzain ló-, bölény-, ember- és egyéb ábrázolások társaságában, menhireken, monolitokon, festett, karcolt kőveken, csontfaragványokon, egyéb eszközökön. Ezek között vannak olyan ábrázolá-

sok is, amelyek lelőhelyükkel, a barlanggal együtt bizonyíthatóan 19.000 évvel ezelőtt víz alá kerültek, így koruk, legalábbis a minimális készítési idejük definiálható. Ezek a jelek azonban csak szórványban fordulnak elő mindenütt, teljes jelkészletük kizárólag a Kárpát-medencében lelhető fel. Varga Csaba a továbbiakban bizonyítja, hogy ez a teljes jelkészlet fennmaradt az egykor *szkíta-magyar*, ma *székely-magyar* rovásírásnak nevezett jelkészletben, s így a történelmi Magyarország területén túlélte az elmúlt harmincöt-harmincezer évet. Ebből a jelkészletből specializálódott az idők folyamán a kínai, egyiptomi, héber, arab, latin, de ezeken kívül sok más egyéb írás jelkészlete is. Ennek tudomásulvételével nincs más hátra, mint megállapítani a megingathatatlan tény, hogy *azonos jelkészlet azonos nyelvet feltételez*, minekutána az egyetlen dolgunk bebizonyítani, hogy ez a jelkészlet, akárhol is bukkan fel, eredetileg mindenhol „*magyarul*” szólt. Ha ez bizonyítható, akkor ebből messzemenő következtetéseket vonhatunk le nyelvünk származását illetően.

Varga Csaba leírja, hogy a betűjelek minden esetben természeti formákból absztrahálódtak jelekké. Valamikor azt a dolgot jelölték, amelyet megjeleníteni szándékoztak, tehát szóírásra használták őket. A szóírásból további fejlődéssel úgy lett betűírás, hogy a jel egyszerűsödött, stilizálttá vált, s ettől kezdve vagy a jelölt dolog nevének kezdőhangját, vagy más jellegzetes hangját (pl. hangutánzó hangoikat) jelezték vele. Így alakult a sorsa többek között a most példaként felhozott jelnek is.

1. jel

Röviden, nyilvánvaló, hogy ez a jel, melynek Varga Csaba a „*pihe*”, „*toll*” jelentést tulajdonítja, a madár szárnyát jelzi. A ma is érvényben lévő székely-magyar rovásírás betűi között ez a jel jelzi a „*P*” hangot, itt tehát a „*pihe*” – jelentés egyértelműsödik. A kárpát-medencei *Vincsán* maradt fenn a következő jel egy cca. 6000 éves leletben:

2. jel

Röviden így ír a szerző: „*Aki rajzolt már madarat, alapos okkal gyaníthatja, hogy a fenti jel egyben egy madár rajza is. De ha tudja, hogy az első jel jelentése „pihe”, „toll”, egészen biztos lehet benne, hogy madárra kell gondolnia akkor, ha a fent látható 2. jellel jelölt felírra tekint. (Mert felírat ez, hiszen két betűből áll!) Viszont pusztán erről a felírat-rajzról is eleve gyaníthatja, hogy az első jel valami módon a madár szárnyával kapcsolatos jelentésű.*”

Ebből vonatkoztatták el a jelet, melynek jelentése „*égbolt*”, „*ég*”. Ma is használt székely rovásírásos jel ez is, mely a „*G*” hangot jelöli. (Nem szorul magyarázatra, hogy a *madár* és az *égbolt* fogalmai milyen kapcsolatban állnak egy-

mással.) Amikor a *Tordoson* előkerült mintegy 6.500 éves leletben ennek a jelnek eltorzított változatával találkozunk:

nyilvánvaló lesz, hogy ez a forma, a madár és az ég összefüggésében a „*forgás*”, vagy valamilyen „*zúgó*” hangot kibocsátó eszköz megjelenítése. A madár szárnyának zaja is zúgó hang. A két egymás melletti jeiben benne van a ma „*latin ABC*”-ként ismert jelkészlet „*Z*” betűje, a „*zúg*” hangutánzó szavunk kezdőbetűje, de

ugyanúgy az ennél sokkal régebbi székely rovásírás jele is, melyet a „*Z*” jelölésére használnak.

Ha azonban az előző jelet megkettőzzük, akkor megkapjuk belőle az ún. „*svasztikát*”, amely különböző formákban, a világ ősi kultúráiban a közép-afrikai fekete kultúrák népeinek jelkészletétől egészen a tibeti buddhizmus jelkészletéig széles körben megtalálható. Ez a jel az egyenlőszárú kereszt torzításából jött létre. Jelentésének kiderítését tehát ennél kell kezdenünk.

Az egyenlőszárú kereszt a világ négy égtáját jeleníti meg, de éppúgy a Nap jelképe is, mely égítést a négy égtáj ura. Ezt a jelet a német *Wolfgang Bauer*, *Irmtraud Dümotz* és *Sergius Golowin* által szerkesztett „*Lexikon der Symbole*” az „*ősjelképek*” kategóriájába sorolja, s így ír róla: „*Keresztjezzük a vonalakat, az „állót”, amely a felső és az alsó világot köti össze – és a nőnemű „fekvő vonalat”, amely a földfelszínt és a vízfelületet ábrázolja: ekkor megkapjuk a világ legegyszerűbb képét. Megkapjuk egyben a „négyesség” ábrázolatát is, amely minden esetben az anyagi világot (a materiát) jeleníti meg: földünket a négy világtájjal, mely négy elemből áll elő stb.*”

Hogy mindenki tisztán lásson, a négy fő elem a *föld*, a *levegő*, a *tűz* és a *víz*. E négy elemből éppül fel, származik minden élő és élettelen szerveződés a földön. E négy elemből álló világ képét a függőleges, aktív, átadó, azaz *férfinemű* vonal és a vízszintes, passzív, befogadó, azaz *nőnemű* vonal osztja el, határozza meg, keríti be, definiálja. Ezzel az aktussal meghatározódik az Istentől származó, dialektikusan építkező ősvilágrend alapminősége is, mely kimondja: e világ egésze akkor felel meg az Isteni Tökéletesség elvárásának, ha e két nembeliség, e két „töltés” egyensúlyban, és mindkettő a maga szerepében áll (*jin-jang-világkép*). Nem véletlen, hogy az ebből az egyenlőszárú keresztből előálló ún. *svasztika* első megjelenési formája e két nem közti szerelem testi egyesülését ábrázolja, melynek folytán az *anyatermészetű anyagvilág* „megtermékenyül”, azaz étellel, mozgással, aktivitással telítődik, hogy a befogadó, lebegő, hullámzó passzivitás megtermékenyülése által előálljon az Élet a világban.

Az egyenlőszárú ún. „*világkereszt*” túlélte a szellemileg emelkedettebb őskort követő süllyedő világ történelmi viharait, s ez jelenik meg pl. a 17. századi „*rózsakeresztesek*” titkos, és egyben nagyon titokzatos társaságának jelképében is, akik

az élet ősokát keresték, s mindenféle misztikus praktikákkal, többek között az élet végtelenné nyújtásának problematikájával foglalkoztak, de ugyanez a jel ábrázoltatik azon a sarkkörön túlról származó, öreg talizmánon is, amelyet a nyakamban hordok. Ezen a talizmánon a kereszt által felosztott terület négy szeletében fölül egy-egy íjas, lándzsás vadász, alul balra egy szarvas, jobbra egy farkas foglal helyet. Misztikus ábrázolása ez egy vadászatnak, azaz a megélhetésnek, azaz az élet megőrzésének, fenntartásának. Érdekes módon felül tűnik fel rajta a kelő Nap (Kelet), alul pedig a lenyugvó Nap (Nyugat) jele.

Ha ez a két egymást keresztező, egyenlő hosszú vonal az ágak végében meghajlik, akkor ez jel a helybenállásból, a stabilitásból való kimozdulás jelévé válik, amely a világ dinamikáját, állandó mozgását, a négy évszak változását, körforgását, s az évszakok eredőjét, a *Nap* megtermékenyítő erejét is megjeleníti. A német *psychoanalitikus Wilhelm Reich* 1933-as közlése szerint a *horogkereszt* első megjelenési formája – mint az imént már említettem – egy nemi aktust ábrázol, így a svasztika ősképe a *termékenység*, és egyben a *teremtő erő*, az élet forgásának jelképe is.

A már elvont formavilágú, ma ismert svasztika jelenik meg a „*Buddha lábanyomát*” sematizáló tibeti jelben is, mégpedig hét alkalommal ugyanazon a talpat megjelenítő ábrán. A talp hátrahagyott nyoma mindig az egykori emberi jelenlétet, az ember életében hátrahagyott romolhatatlan kincseit: a megszerzett tudást, bölcsességet, élettapasztalatot, tanítást szimbolizálja. Ugyanez a jel gyakran látható Buddha mellkasán is, a később még említésre kerülő ún. „*szív-csakra*” helyén, mely jelzi, hogy a szívbeli energiaközpont a Nap, a Fény mindig aktív, éltető energiáit rejti magában. Így megtudjuk, hogy e jel a *bölcsességet*, a Szellem embernek juttatott erejét ugyanúgy jelenti, mint az élet lelki vonatkozásainak egyensúlyát. E soha meg nem nyugvó, pulzáló, forgó, élő, vibráló korong jele, a *forgó kereszt*, melynek melengető, életadó fénye az élet feltétele a Földön. Ez a svasztika egy kissé torzítottan, X formájúra elforgatott szárazon, egymás felé fordított, befelé forduló száracskákkal, jelenik meg az ún. „*pécsi rovásírásos emléken*”, amely a Jókai utcai ásatások során látott napvilágot. A jeleket tartalmazó követ Kárpáti Gábor régész találta meg. Ez a lelet egyértelműen bizonyítja, hogy a ma székely rovásírásaként ismert írás jeleit az egész Kárpát-medencében általánosan használták, tehát összmagyar kincs az. Ez a jel, a *forgó kereszt*, teljesen más összefüggésben előkerül még e munka során. Most csak sokszínű, mégis egylényegű jelentését jegyezzük meg magunknak!

S ha most összevetjük a madarat jelentő jelet pl. az ismert, s e munka címlapján is látható *rakamazi halántékkorong* Turul-ábrázolásának rajzolatával (koncentráljunk a szárnyak ábrázolatára!), akkor élő, kétségbevonhatatlan kapcsolatot találunk a *madár* és a *Nap* jelentése, a *madár* és az *élet* jelentése, a *madár* és az *Isten*, s így, a madáron keresztül a *Nap*, az *élet* és az *Isten* fogalmának jelentése között. Így magasztosul, absztrahálódik a *Turul* az Élet-hordozó *Fény-madár* a magyarság fényességes szellemi, isteni ősvévé, a *Fény gyermekeinek* nemtőjévé és ihletőjévé. Így

vezet minket a jelrendszer vissza az évezredek homályba merülő világába, s teremt világozságot szellemi eredetünket illetően.

Minderről most tehát összegezve kimondhatjuk, hogy:

1.) A Kárpát-medence specifikus természeti adottságai már sok tízezer évvel ezelőtt, a „történelem előtti” időkben olyan klimatikus viszonyokat biztosítottak, ahol a „*homo sapiens*”-nek módjában állt kényelmesen és sikeresen túlélni a jégkorok sötét, testet-lelket borzongató évtízezeit, s ahol a kultúra olyan csodálatos szerves fejlődése következett be, mely ezt a tájat az emberiség bölcsőjévé, a kultúra kiinduló pontjává avatta. Erre utal az időket itt túlélő kultúrahordozó jel- és jelképrendszer is, melyet a magyar még ma is, sőt, hála Istennek, egyre szélesebb körben használ.

2.) Ennek a fejlődésbeli töretlenségnek következménye egyedülálló magyar lelki alkatunk, melyből megszületett nyelvünk, ez az ősnelv, mely mind beszélt, mind írott formában túlélte az idők, s mely jelenkorunkban is pulzáló, élő termőföldet jelent a folytonos magyar kultúra számára. A tárgyalt jelkészlet minden egyes jele egyértelműen a magyar nyelv által képviselt ősgondolatból vonatkoztatott el az idők mélyén. A körülöttünk élő fiatal népek is bőven merítették ebből a kultúrából saját hagyomány- és nyelvi kincsük zömét, s ez a „*merítés*” néha egészen a *plágium* szintjéig ment, mint a *hármashalmos* és *kettőskeresztes szlovák nemzeti (?) címer*. Ezen népek, népcsoportok nyelve azonban, mint ahogy a magyaron kívül egyetlen népé sem, már nem hordozza magán az eredeti, képes jelentéseket, hiszen a szlovákok a *hármashalom* láttán a *Tátra-Mát-ra-Fátra* hegycsoportra gondolnak. Ebben az esetben arról van szó, hogy a jelkép fejlődése, annak idegen kézbe kerülése által értékvesztésen esett át, hiszen a megszokott *konkrét* => *absztrakt* természetes fejlődési folyamattal ellentétesen az *absztrakt* => *konkrét* irányba haladt. Így konkretizálódott a meg nem értésből adódóan az ősi jelentés a Nin-Hurszág (vagy – Harszág) birodalmának jeléből idegen kézben a Tátra-Mát-ra-Fátra konkrét földrajzi fogalmává. A szlovák nép nem birtokolja az eredeti tartalmakat, mert nyelve nem tartalmaz mégcsak utalást sem azokra, ugyanakkor büszkén hordja a jelképet zászlaján, hiszen nincs olyan saját kincse, amelyből méríteni tudna. Olyan ez, mint amikor a növendék lányka titokban édesanyja rúzsával keni tele az arcát, hiszen milyen jó is volna olyan nagy, olyan érdekfeszítő és vonzó lenni, mint ő. Míg a kisgyermek esetében kedves dologról van szó, hiszen a tanulás egyik módja az eltapasztalás, a népek esetében ez inkább szánalomra méltó igyekezet, mert nemzeti kisebbségi komplexus áll mögötte. De ugyanígy ki előtt ne lenne nyilvánvaló, ha szlovák népzenét hall, hogy itt az újstílusú magyar népzene minőségileg kissé leértékelődött stílusváltozatáról van szó, s hogy a román népzene régi rétege egyfajta elbalkániasított változata az ősi közösségében, egészen máig zárva fejlődő *csángó-magyar* népzenénknek. Akinek ezzel kapcsolatban kétségei lennének, s nincs módjában a csángó zenei csodát a helyszínen tanulmányozni, hallgassa meg az autentikus csángó zenét játszó *Tatros* együttest hanglemezzről!

Ezen szellemi, genetikai örökségünk tudatában szerénytelenség-e tölünk, ha

büszkék vagyunk arra az egykori és mai szellemi potenciálra, mely nemzetünket minden időkben a legjelesebb szellemi nagyhatalmak közé helyezi? Költői kérdés, a választ nem kell megadni, mert az benne foglaltatik a kérdésben. Így azokat ítéltetjük el inkább, akik nemzetszeretetünket, nemzeti büszkeségünket holmi „*magyarkodásnak*” merésznek nevezni.

S most, ha zenei hagyományunk, népi lelkünk produktuma említésre került, kalandozzunk el egy kicsit a magyar néplélektan elvontabb vidékeire!

V.

Táj és ember – magyar táj és magyar ember; test, lélek és szellem áldott szövetsége

Az ember, ki a földet hosszú időn át meglakja, meglekkesíti és szellemi jelenlétével a maga képerre formálja azt, rá is pecsételi az általa belakott területre azt a *differencia specifikát*, azt a minden mástól megkülönböztető sajátosságot, melyet „*genius loci*” -nak, azaz a *hely géniusának, szellemének* nevezünk. Csontváry így elmélkedik erről: „*Az isteni zseni teremő erővel hozza létre az anyagot, az emberi zseni ebbe az anyagba pedig belelehel a valóságot.*” Ez azt jelenti, hogy az általunk *anyának* nevezett magyar föld fizikai, *anyagi* léte az ember jelenlététől kap egyfajta szellemi természetű vonást, ajándékot. Amiként a tükör a beletekintő-től emberarcúvá lesz, úgy aki tükörbe néz, az abban meg is ismeri saját vonásait. Így az emberi élettől, szeretetteli emberi munkálkodástól meglekkesített föld-anya is visszasugározza a belevetett szellemi jelenlétet, ahogy a belevetett búzamatag, életmag is kikel és szárba szökken. Ezért anyánk a termő föld, amelynek arcán járunk, tenyerén hálunk, leheletétől melegsünk, duzzadó melléből táplálkozunk. Ha most tehát a föld és az ember, a magyar táj és a magyar ember életközösségének sajátosságait vesszük górcső alá, akkor az önismeret lelki-tükrét tartjuk arcunk elé, s mi más célja lehet az emberi életnek, mint hogy a teremtés körforgásában megismerje saját igazi arcát, Isten emberre vetített arcának mását.

Míndezen természetesen nem ad tudományos meghatározást, hiszen anyagiságában megragadhatatlan, nem egzakt dolgokról van itt szó, s tulajdonképpen nincsenek is helyes fogalmaink ennek a jelenségnek a definiálására. De hát vizsgálódásunk e vetületének nem is célja a tudományos megközelítés, mely nem teszi lehetővé számunkra a tárgyi világ mögött rejlő *metafizikai* valóság megsejtését. Nagyon mélyen megértem *Mesterházy Zsolt* felsőhajtását, aki „*A magyar ókor*” c. hatalmas munkájában így beszél: „*A szellemi világ megnyilvánulásai, kézzelfoghatóvá szelldülő tárgyai nem akarnak beleilleni az anyagelvi történetírás nyers köztörténeti vonulataiba. Amíg nem lesz a mainál több becsülete a szellemi világnak, nem is tudunk jól érvelni a ma titokzatosnak tekintett történelemben.*” Vizsgálódó természetünknek megfelelően tiszteljük a tudomány e hűvös, mindenkor tárgyilagosságra törekvő álláspontját, tartózkodását minden ettől elrugaszkodó tárgytól. Mégis mindannyian tudjuk, főként akiket a sors Magyarországról máshová vezérelt él-

nünk, mit jelent az, hogy idegenből hazafelé, a magyar határt átlépve valahogyan mindig megmelegszik a lelkünk a magyar tájban, mert itt másként füstöl a girbegurba kémény a téli falucskák kicsi házikóin, másként dől a forró júliusi szélben a búza, máshogy nőnek a fák Isten illatos ege alatt, más illata van a virágszirommal esőző májusi estének, mint bárhol a nagyvilágban. Miért? Egészen egyszerűen azért, mert testestől-lelekestől, gyermekkorostól, gyökerestől-ágastól itt vagyunk itthon, s mint a vevőkészülék, melyet egyféle hullámsávra állítottak, ennek a természeti-emberi-szellemi-lelki tájnak a leheletéből vesszük lelki légzésünk elemi ritmusát. A belénk épített hangszer húrjai erre a hangzatra rezonálnak. S minél gazdagabb az emberi lélek, minél előbbek a nép lelki hagyományai, minél gazdagabb a néplélek mesei-mitikus kincse-fantáziája, annál gazdagabb a hely génusza is, annál mélyebb színekben éli meg az ember az otthonlét frenetikus örömét.

Nem véletlen, hogy a „haza” és a „ház” szavunk egy töről származik, s ugyanazt fejezi ki: az otthonot. Egyeznek abban is, hogy mindkettőt mi építettük – magunknak, mieinknek. Nem véletlen az sem, hogy a Szeged környéki földműves a magyar földből sarjadó búzát *életnek* nevezi, mely tápláló erejével az *anya*földhöz köti a rajta születőt, mely a munkás kezű gazdát megtáplálja, s hogy a magyar földön nőtt lélek azt a szervét, amellyel leginkább van itthon a világban, ugyanúgy nevezi, mint az életadó búzakalász, rozskalász termését: *szemnek*. Ez azt jelenti, hogy a látás, ami által magunkba tapasztaljuk a világot, amivel a világon csüggünk, ugyanúgy életünk alapja, mint a búzakenyér vastag, omlós, meleg húsa, Isten testének szent anyaga. Mert a magyar, ha boldog, akkor „*örömet lát*”, s mert ha a kenyerünket elveszítjük, akkor mintha életünket veszítettük volna el. A mindennapi kenyér, földünk, hazánk, életadó anyánk termése Isten ajándéka, imádkozunk is érte Óhózzá, s ami a számunkra a legdrágább, arra is azt mondjuk, „*olyan drága, mint a szemem világa*”. Így kapcsolódik a *haza*, a *szem*, és az *élet*, azaz a *magyar föld*, benne az *életet látó ember* és a *munka életadó gyümölcsének* hármassága egybe ősi magyar nyelvünkben, s nemzeti és személyes életünkben egyaránt.

Őseink ösztönösen, de nagyon mélyen bírták, tudták azokat az összefüggéseket, melyek ma már többnyire csak nyelvünk mélyrétegeiben élnek, mint a legősibb idők Istentől kapott kinyilatkoztatásának lenyomatai. Talán most megértjük, miért kell nyelvünket, ezt a szentséget, olyan mívesen ápolnunk, miért szentségtörés ezen a nyelven káromkodni és káromolni, átkozódni, szidalmazni, és egyben – szennyesedni.

Ha messi útra megyünk, s szülőnktől, kedveseinktől emléket kapunk az útra, azt őrizzük, védjük, megtartjuk, rejtegetjük, mert az az öreg imakönyv, szakadozott fénykép, régi képeslap, préselt falevél nagypapánk diófájáról, darab kő vagy letört faágdarabka az otthont jelenti számunkra, a szülőföldet. *Nyelvünk, a magyar nyelv Isten személyes ajándéka, útravalónk. Arcának a legősibb időkből származó tökéletes lenyomata*, olyan, mint a Jézus-arc a *Torinói Lepelen*: letörölhetetlen. Teremtő Szellemének szeretettelgi kisugárzó ereje nyugszik abban, s boldogulásunk

nyitja, emberi értelmünk, gondolkodásunk kulcsa rejlik benne, ősi rétegeiben. Így nyelvünk szennyezése, mocskolása magyar lelkünk tönkretétele, s tönkretett lelkünk földünket, hazánkat, s az azon zajló magyar életet, sorsot szennyezi. Miért nem következett be *Trianon* ötven évvel előbb, vagy hússzal később? Tudjuk a választ: mert a magyarság mellett élő, idegenszívű csöcselket a jobbik rész pont 1919-ben engedte felszínre ömleni, s ezek olyan vezetőket ismertettek el a magyarság fölé, mint a magyarral ellenséges érdekeket kiszolgáló, hazaáruló, testében is gnóm, ugyanakkor szellemileg is fogyatékos Károlyi Mihályt, majd az idegen vérű, köztörvényes bűnöző Kun Bélát, a tömeggyilkos Szamuelyt és bandatársaikait, Lukács Györgyöt, Landlert és a többi, akiket a veszített háború után szétömlő kloákás áradat dobott a felszínre. Lelkük, szavuk, cselekedetük nem Buda hegyvidékének Igéje, hanem Pest koszlott, elférgesedett peremeinek szava volt. Jelenlétük a közéletben mentálisan szennyezte be a magyar nemzetet. Jelenlétük úgy üllepedett a magyar létre, mint a fasiszta kommunizmusról elmélkedő *József Attila* várospere-mének korma, mely „*lerakódik, mint a guanó, keményen, vastagon*”.

Olyan néplélekbeli süllyedés ment végbe e rövid idő alatt a nemzetben, olyan devalválódás, melyet a sors képtelen volt jobbal megfizetni, mint Trianonnal. Miért vagyunk ma ilyen vesztesen, védtelenül kiszolgáltatva az életünkre törő belső és külső hatalmaknak? Mert szellemiségünk beépül történelmünkbe, de a romlott kor történelme, kórtörténete visszaépül szellemiségünkbe, hogy aztán ez határozza meg a történelmi továbblépést. Mert a magyar 50 év alatt elfeledte Istenét, a magyar egy káromló, trágár, törvénytelenül beszélő, dühödő, udvariatlan, s – tisztelet a kivételnek – a jóért rossz szóval, sokszor gyalázzal fizető, és nyelvében szennyesen élő néppé vált. Mindemellett a magyar ember nemegyszer legfelső ideálként, mint életcél, a pusztá túlélést állítja maga elé („*majdcsak lesz valahogy*”, „*sosem volt úgy, hogy valahogy ne lett volna*” stb.), s ezzel igénytelen, rettegő, manipulálható árnylénnyé válik. Mindezzel Isten szándékaival ellentétesen ható, sodró áramlatokba került.

Ahogy a szem a lélek tükre az arcon, ugyanúgy a szellem tükre a beszéd, a nyelv használata. Érdekes utánagondolnunk azonban annak is, miért élünk mindezek ellenére még mindig, igaz, megcsonkítva, s miért vagyunk mégis Közép-Európa népeinek szellemi és gazdasági vezető ereje? Mert, habár a *nép lelke* süllyedt, a *nemzet szelleme* megőrizte régi tartását, gerincét legjobbjában. Mert e két fogalom nem ugyanazt a tartalmat fedi, s csak akkor lélegezhetünk majd fel, ha e két fogalom tartalmilag ugyanabban a lényegben egyesül újra. Mert a nép, a közösség biológiai összetétele változhat időről időre, és nem történik semmi. Amikor azonban a nemzeti minőség torzul, azért mindenkinek, az egész népnek egyenként is fizetnie kell. Ideje hát, hogy mint nép is felegyenesedjünk, feltekintsünk arra az eszményre, mely e nép elcsángált töredékeit az évezredek útjain mindig hazakormányozta a Kárpáti Magyar Óshazába, s amely megtartott minket minden baj, s minden önemészítő, lélekrogyasztó bűn ellenében. Ha mindez nem azt bizonyítja, hogy Istenünk szeret minket, akkor megkérdem, létezik-e szeretet, aminek a ma-

gyar ne fordítana hátat?

Hogy merre tovább, az személyesen Terajtud is múlik, magyar testvérem! Soha ne gondold, hogy megbújhatsz kis életed hétköznapijainak mocsár-melegében, mert nem erre kaptál felhatalmazást, s ha ezt teszed, életeden át szellemed is beszűkül, elembertelenedik, lelki és testi bajokkal üt vissza rád! A folyópartokat a folyó nem mint *partot* mossa el, hanem homokszemenként, kavicsonként, fűcsomónként emésztí fel azt. Ha Te gyáva, nemtörődöm, műveletlen, istentelen, s ennek következtében lelkedben, szellemedben csonka, beteg, tisztátalan vagy, akkor nemzedet partjából mosott el egy darabot az árvíz. Akkor Te fenyegeted saját magadat pusztulással! Személyes felelősséged személyes életed alakításában beláthatatlanul nagy! Ugyanis ugyanúgy, nagyon mélyen összefüggenek egymással pl. a magyar lélek épsége és a nyelvszeretet, mint a tiszta, vagy tisztátalan nyelvhasználat és pl. az utcai szemét mennyisége. Az a magyar, aki nyelvében nem válik bűnözővé, lelkében sem válik azzá, s nem képes a hazugságtól a hazaárulásig skálázó gaztettekre sem. Példaként lássuk meg: az az elsőszámú politikai vezető, aki majom módjára makog, hebeg anyanyelvén a „nagy házban” és a médiákban (az oláhban szemmel láthatóan inkább otthon van), ostobán elárulja a szent magyar nyelvet, beszél, holott nincs mondandója, mert lelkében nem *nemzete* él, hanem *érdekei*, hiába állítja bíróság elé az igazságot szemébe vágókat, azért hazaáruló, mert neki nyelve éppúgy nem lett anyjává, mint a föld sem, amelyen nem él, hanem tékozol. Így *hazája* helyett *lakóhelye*, termékeny *alkotóműhelye* helyett *munkahelye*, munkájának nem *eredménye*, hanem *haszna* van, s mivel nem képes nemzetének érzelmeivel azonosulni, *ünnepek* helyett *munkaszüneti napjai* vannak. Ez az emberszabású csak fizikailag van jelen köztünk! Ez a szerencsétlen szubjektum azért *nemtelen*, mert lénye a *nemzet* tagjaival szöges ellentétben áll, akiket nem kormányoz, hanem akik fölött uralkodni akar, s ezért *nem nemes*. Az ellentét, mely közte és a nemzet között húzódik, antagonisztikus. A koalíció pedig, mely mellette áll, az erkölcsi holtteste köré gyülekezettek halotti menete: a Magyar Halál és Hazugság Pártja lényegét tekintve luciferi minőség.

Lásd, még ma is, íme, ebben az általános romlásban is kitarul előttünk a titkok nyitja, ha gondosan szemlélődve idézzük fel az ősidők tiszta idejét, s titokfejtő szemekkel, csomóbontó kezekkel közelítünk szakrális nyelvünk mélységeihez.

A táj maga az ember, s az ember maga a táj. Magyar ember, magyar tájban, ez az *egység egyezés* Isten és magyar ember között.

A magyar ember nem olyan, mint az angol, kikről *Szerb Antal* jegyzi meg viccesen a „*Pendragon legendában*”: „*Elfogott megint az a mély tisztelet, amikor átélem, hogy Brit Birodalom. Ezek az emberek úgy mennek Burmába, mint mi Egerbe. Csak kevesebb kíváncsisággal. Tudják, hogy a világon mindenütt egyforma angolok között lesznek.*” A magyar ember valódi individuum.

A magyar nem olyan, mint a francia, aki a gyarmatosítás idején néhány évtized alatt fél kontinenseket nyelt magába, s mégcsak nem is csuklott tőle, s akit gyarmatbirodalmában a haszonszerzés irányított, s a harc, hogy többet öleljen magába,

mint amennyi illeti. A magyar lélek és a hódítás, mások leigázása szöges ellentétben állnak egymással.

Nem olyan, mint a német, amely fajta akkor van „otthon”, amikor elhagyja országát, amely a kötelességteljesítés, a szapora, hasznos munka hona, s ahonnan olyan csodálatos „hazajárni” a melegtengerek porhomokjára, elvegyülni a semmittevő, gondtalan, mediterrán népek verőfényében, akik pontosan tudják, hogy a munka büntetés, s a sivatagi por olyan sokaságban jár, hogy kár időt fecsérelni az elta- karítására. Jó itt egy kicsit elfelejteni a kötelességek és jogok összhangzattanát, melyben egyébként életük mindennapjai egyfajta logikai organizmusban zajlanak, ami nem más, mint az állam, amelyben élnek.

Ha magyar ember idegen tájba lép, jellemének egysége hirtelen megbomlik, és sürgősen keresnie kell azokat a pontokat, amelyek otthonosságot adnak az otthon- talanságban. Ilyenkor az ember pénzt és fáradságot nem kímélve utazza be új kör- nyezete tájait, s mindenben és mindenütt a baranyai dombság szelíd lankáit, a so- mogyi táj felett húzódó, szellős, karcos, kék egek színét, az Alföldi alkonyatok ok- kerét, a Duna-part, Tisza-part, Körös-part nyáréji illatait, a kicsi, szőlőhegyi ligetek bodzabokrainak virágillatát keresi, s ahol egy-egy pillanatban sikerül elcsennie va- lami hasonlót az idegenségből, oda vissza-visszajár, s újból és újból kutat a lehetet- len után. Mert a magyar ember azonos a magyar tájjal. Úgy összenőttek, mint ópa- pa a szemüvegével, hogy az öregúr a végén azt sem tudja, rajta van-e, vagy nincs.

Itthon a magyarnak nem kell keresgélnie, ha otthonosságra vágyik, mert itt min- den ő, s ő minden. Ez a különleges birtokviszony teszi, hogy nyolcvanegynéhány év után, minden tiltás és elhallgatás ellenére is megsajdul a magyar szív, ha régi könyveket lapozva Erdélyről, a Felvidékről, vagy Kárpátaljáról olvas, vagy ha ke- zébe akadt egy Kosztolányi kötet, s a versekből arcába tűz a Délvidék koraőszei- nek fanyar, avarillatú, biedermeier napsugara. Ilyenkor az ember megáll, és emlé- kezik. Emlékezik a gyermekkorra, arra az időre, amikor gyökereit mélyre szúrta a magyar anyaföldre. S ezért fontos a magyarnak a függetlensége is. Így lesz az em- ber szellemi lénye saját tájának szellemévé, s minél régebb óta él ott, annál mé- lyebbek az otthonosság gyökerei, melyben ő maga egyre mélyebb. Lelki növek- ményre lesz a táj, a haza, s onnan elűzni őt soha nem lehet többé, legfeljebb *kiirtani* onnan.

Ahol a magyar tájból kihal a magyar élet, a táj még soká őrzzi egykori lako- sainak keze simítását. Az új barbárok átveszik földrajzi neveit, s némelyiket még le is fordítják a saját nyelvükre, hiszen érzik, hogy a táj, a város, a kicsi teme- tő dűledező, beszakadt sírjaival, a völgyben meghúzódó falucska, ha ősi nevét vesztené, tán el is tűnne a szemük elől, feloldódna a kék levegőégben. Így lesz *Ko- lozsvárból Cluj*, a *Marosból Mures*, a *Szamosból Somes*, *Aradból Orodea*, *Kassá- ból Kosice*, így oláhodik a szeretett *Farkaslaka Lupenivé*. Mert a név a magyar föl- dön azonos hordozójával, s a név halálával elenyészik minden érték is, ami azt hor- dozta. A tájból csak egy földdarab marad hátra, egy telekkönyvezhető, térképezhe- tő, kiszámítható területű mértani síkidom, egy lélektelen, eszméletlen objektum.

Emlékszünk, mit írt csodálatos versében az idegen vérű, de mélyen magyar lelkű, keresztény *Randóti*: „*Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj, / s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály; / annak mit rejt e térkép? Gyárat s vad laktanyát, / de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát, ...*” (*Radnóti M.: Nem tudhatom*)

Ez a magyar specifikum, amin elemi örökségedként dolgoztak az évezredek mélyében szeretetté, otthonossággá, tájjá, pipacsos mezővé, virágillattá, folyó felett szálló szellővé oldódott összes őseid, s amit megkapsz már születésed pillanatában, anélkül, hogy egyetlen mozdulatot tennél érte. Ugye érzed, milyen hatalmas ajándékot kapsz puszta azért, mert ide születted? De érezd azt is, micsoda felelősséggel jár ez az örökség, ez a gazdagság, s élj aszerint! Ez szellemi örökséged, s ha házad csonkul, lelked csonkul, tested romlik, szellemed *szűkül és szűkül a szükségben* nyomorékká.

A rabló, az orzó azonban soha nem lesz boldog szerzeményével, mert soha nem láthat *szemet* az orzott föld búzatábláiban, soha nem *élhet életet* a lopott kenyér omlós, fehér húsában. Nézd meg, magyar testvérem, az oláh nyomort, a vajdasági és felvidéki betolakodó gyávák rettegő, éjszakai szobordöntögető, falfirkáló gyalázatoskodásait az őslakosok ellen, vagy Kárpátalja elesettségét, s láthatod, a lopott holmi tulajdonlása passzívítással, lelki elsekélyedéssel üt vissza a tolvajra. Mire ment az oláh állam Európa nyersanyagokban egyik leggazdagabb, mondhatjuk: kincses vidékével, Erdéllyel, a Tündérországgal? Népe nyomorog, s nem telik neki másra, mint folyószennyezésre, mentális szennyben *szem* nélküli éhezésre, *szem*telen pusztításra, gyalázatra. Az erdélyi oláh ember szegényebb, mint valaha, és sajnálatra méltóbb az indiai páriánál, mert az legalább otthon van a saját nyomorában. Aki az elorzott területeken emberileg, szellemileg, gazdasági szempontból mégiscsak valamire viszi, az még mindig az ottani magyar, a gyökeres fa, mely metszetlenül, elvadultan is termést hoz még. Az orzó nincs otthon a lopott házban, csak *ott* van éppen, mert ez gyorsan és ingyen hasznot hajt a számára. De szemmel látható, Csíksomlyó ereje a kelő Nap fényében egyre világosabb, egyre tisztább szavakkal fogalmazódik magyar mondanivalóvá Erdély hegyei közt.

S most, hogy földünk és énünk viszonyát jobban megértve kiteljesedjen szellemi horizontunk, lássuk, hogyan definiálja a magyar föld és szellem lényegét az áldott emlékü, igazmondó *Hamvas Béla*: „*Az öt géniusz ereje a derűs életeszmény (dél), a kultiváltság és a szociális egyensúly (nyugat), a természetközelség és érzékenység (észak), a szabadságvágy (kelet) és a szövvényes gazdagság (Erdély),... Magyaroknak lenni annyit jelent, mint az öt géniusz világában egyensúlyt teremteni. ... Európában a népeknek két vagy három alakzatot kell összekapcsolniok, egyedül a magyar nép az, amelynek öt archetipikus eleme van.*” Tehát egyedül mi, magyarok rendelkezünk mind az öt Eurázsiai fellelhető géniuszszal, szellemiséggel itt, a Kárpát-medencében. Mert Európa, s vele együtt minden „európaiság” itt jött létre, velünk állt elő az ősidők hajnalán, Magyarországon. Régi hagyományaink, ösköltészetünk, mesekincsünk, népi képzőművészetünk, vallási népszokásaink, népi, paraszti ünnepeink bizonyítottan csillagmítoszi, asztrál-

mítoszi kincset, tudást rejtenek magukban. Papp Gábor bizonyítja a karácsonyi magyar népi betlehemes játékaink kapcsán, hogy ez a sete-sutának látszó néphagyomány a zodiákus csillagképeinek titkaiba vezet el minket, ha nyitott szemmel nézzük történeteit. Olyan ősi tudást rejtenek népi hímzéseink, pásztorfaragásaink, mely csillagmítoszi történelmünkre utal, olyan hajnali idők eseményeire, melyekre más népek nyomokban sem emlékeznek már.

VI.

Ég, föld és ember: Isten gondolainak vegyületei; avagy titkok nyomában a Jóga-tan, a magyar népi vallásosság, és a Pilis-hegység ösvényein

A mai ember a praktikum, a használhatóság szempontjából, s valljuk meg, inkább többé, mint kevésbé, sznobként éli életét. Társadalmunk fogyasztói társadalom, ünnepeink inkább a táplálkozási szokásaink és testi örömeink kiteljesedésévé váltak, minthogy magának az ünnepnek eredeti tartalmaira utalnának. Bár a felszínességben, a külsőségekben odáig még messze nem fajultunk, mint az a vallási közösség, mely olyan tartalmatlan, külsőséges, és emiatt ostoba vallási szokásokat tart fenn, mint hogy mit tudom én, melyik vállal a falnak dőlve, bizonyos napok bizonyos óráiban hány korty bort szabad meginnia, vagy akiket egy darab bőrke elvesztése köt istenükhöz és ez adja meg szellemi identitásukat.

Sajnos azonban mi sem érezzük már tisztán az ünnepben a szakrális mélységet, a túlsó világgal való érintkezés lehetőségét, Isten szellemi lényének jelenlétét. Az ember általános romlása végéhez közeledik. Ennek a folyamatáról szól *Buddha*, amikor így mesél: *„Hosszú és nagy változások folyamán van idő, amikor a világ befelé fordul, ... ilyenkor a lények, mint fénylő csillagok, fordulnak befelé. Kristálytisza szellemből vannak, zavartalan örömben élnek, önmaguk fényében keringenek a térben, és szépségükben végtelen időkig élnek. – Hosszú és nagy változások idején van kor, amikor a világ kifelé fordul, és ilyenkor a lények az életbe süllyednek. Még kristálytisza szellemből vannak, zavartalan örömben élnek, önmaguk fényében ragyogva keringenek a térben, és szépségükben végtelen időkig élnek. Akkor még nincs Nap és Hold és csillagok, és nincs nappal és éjszaka, nincsenek hetek és hónapok, nincs férfi és nő. És akkor hosszú idők folyamán egyszerre csak kiemelkedik a jótű föld, lágy, mint a tejszín, és színes, mint a szivárvány, és illatos és édes, mint a méz. Az egyik lényt elfogta a kívánság és megkóstolta; ízlett neki, de szomjas lett tőle. A többiek is sorra kóstolták mind a jótű földet, és mindegyiknek ízlett, és mindegyik szomjas lett tőle. Mikor pedig a földet megkóstolták, a lények saját fényüket elvesztették. És mikor belső fényük elveszett, keletkezett a külső fény, a Nap, a Hold és a csillagok, és keletkezett a nappal és az éjszaka, és keletkeztek a hetek és a hónapok. – És a lények minél többet ettek a földből, kristálytisza szellemi lényüket és szépségüket annál inkább elvesztették. És akkor eltűnt a jótű föld, és a földből rügyek nőttek, mint a gombák, és*

a lények ettek, testük annál durvább lett, és szépségük annál jobban elveszett. És akkor eltűntek a rügyek, és a földből bogyók nőttek, és a lények ettek a bogyókból, és kristálytisza szellemlényük egyre durvább lett, és szépségük egyre jobban elveszett. Akkor még a gabona vadon termett, fehér volt, mint a liszt, nem kellett megőrdölni, édes volt, nem kellett megsütni. Amit este leszedtek, reggelre kinőtt, amit reggel leszedtek, estére kinőtt. A lények a gabonát ették, és akkor egy részükön láthatóvá vált, hogy nők, más részükön, hogy férfiak. És amikor egymásra néztek, égő szenvedély fogta el őket, hogy megöleljék egymást. A többiek megbotráncokztak, s ezért a lények elkezdtek házakat építeni, és szegyenükben oda rejtőztek. – Egy napon az egyik lény így szólt: Miért megyek a gabonáért reggel is, meg este is? És reggel leszedte az estére valót. A gabona már nem nőtt ki másnapra egészen, csak feleannyira. A többiek is úgy tettek, s a gabona sehol se nőtt ki már egészen, csak feleannyira. Ismét máskor az egyik lény azt mondta: Miért megyek mindennap gabonáért? És egy nap leszedett két napra valót. De a gabona akkor már csak negyedannyira nőtt, s amikor a lények egyszerre egy hétre leszedték, már csak nyolcadannyira nőtt. – Mi lenne, szóltak a lények, ha a földet felosztanánk magunk között? A földet felosztották, és akkor a lények közül néhányan a másokéból szedtek. Mikor a többiek észrevették, azt mondták: Válasszunk magunk közül valakit, aki vigyáz, hogy mindenki csak a maga földjéről szedjen. És akkor már volt uralkodó, és akkor jött utána a pap, a harcos, a polgár, a paraszt, a kézműves.” (Hamvas Béla: *Scientia sacra*)

Nem kíván kommentárt a szöveg, hiszen mindannyian értjük, itt az ember szellemlényének elvesztéséről, a *Létben* élő, egykor örökéletű emberlénynak a történelmi időbe való belépéséről, a paradicsomi ősalapot, Isten szándéka szerinti létünk elvesztéséről és elvesztegetéséről van szó. Nincs még egy őshagyomány eme buddhistán kívül, amely ilyen csodálatos tisztasággal fenntartotta volna ennek a züllésnek az ősképletét. Így veszett el tehát az eredendő tisztaság, az ember szellemlényének fontossága elenyészett, s helyébe a megosztottság lépett, a bűn. Eközben az ember fokozatosan elvesztette ősi tudását, megértése képességét, hagyományait, egyre inkább külszínessé vált, s mára eljutott dekadenciája mélypontjára. A nyugati ember életéből eltűnt az ősi hagyomány emléke, nincsen már *néphagyománya, népművészete*, csak *népiessége* („*Volkstümlichkeit*”) van, s Kelet népei erre a kulturálatlan, elamerikanizált civilizációra vágyakozva vesztegetik el a köztük még élő ősi hitet, hagyományt, tudatot. Iszonyatos és hátborzongató volt a marakeshi piac forgatagában, ebben a lenyugvó nap okker fényében kibontakozó csodavilágban burnuszába burkolózó, maroktelefonos tuareg látványa, aki amerikai zászlós trikójú kisfiát terelgette a tömegben, miközben bal kezében a coca-colás dobozt szorongatva a kigyótáncoltatók és kardnyelők között lépegetett.

A magyar ember azonban – egyedülálló módon – a mai napon is megkapja a lehetőséget arra, hogy a világméretű lelki-szellemi degenerálódás közepette is visszaszerezze ősi tudását, hogy beelásson a mélységek kútjába, mely szellemiségének ártatlanul boldog gyermekkorát rejti. Nem kell mást tennie, csak belemélyed-

nie élő néphagyományába, csak nyelvének rejteki értelmét kell számba vennie, csak mítoszait kell helyesen értelmeznie, s máris kezében a kulcs a megértéshez, s szelleme visszaröppen az értés és megértés, a beavattatás útján az édeni lét boldogságába. Mindezek ugyanis egyedülálló módon megtartották számára az *aranykorba* helyeződés bármikori lehetőségét.

Ennek az őállapotnak az emléke megőrződött tehát a magyar nép nyelvének szókészletében, nyelvtani rendszerében, de éppúgy jel- és jelképhasználatában is, mely a Kárpát-medencében alakult ki. Ez az ősnyelv a *primordiális* (alapvető) *oka* annak, hogy Európát ma az *emberi kultúra bölcsőjének* mondhatjuk, de a Kárpát-medence éppúgy kiterjesztette hatását a keleti ember ázsiai őskultúrájára is. Ez a Nap- és fénytisztelő ritusú nép rányomta bélyegét a perzsa *zoroasztrianizmusra*, mely a Fény és a sötétség együttéléséről és elemi, ősi küzdelméről beszél: *Ahura Mazda* és *Ariman* (innen a magyar *Ármány*) harcáról. Ősbölcsességéből kölcsönzött a bizonyítottan *szkíta* bölcséleti alapokon nyugvó *buddhizmusnak* is. Őskori szellemi áramlatai, s a számára adott őskinyilatkoztatás hívták életre az általános romlás kezdetén a *Holt-tenger* partján élő, a képmutatás zsidó társadalmától elkülönülő *szkíta esszénusok* (individuális nevük a „*maggar*” volt) tanításán át *Jézus*, a *Szabadító* tanait. Mindhárom hatalmas vallási kultúra eszmekörének esszenciális összegzése rajta van az egységes kompozíciós szerkezetű, *kaukázusi* eredetű *Magyar Szent Koronán* a képek megformálásában is. Táltos-mágusi vallási gyakorlatunk (a „*sámánizmus*” sértő és helytelen kifejezés, s a magyar hagyománnyal kapcsolatban nem használható!) a Fény lelki felszabadítását, a *Fény ajtajának* kitérését célozza szertartásaival, s az ember szellemi szabadságát hangsúlyozza. Ezt az új vonásokkal gazdagított, ősi kultuszt hozta magával vissza a *szabir-szumir-kál-deus-párthus* világból a hun Atilla népe, de ugyanúgy Árpád magyarjai is a Kárpáti Őshazába, hogy a magáéval is tökéletesítse, korszerűsítse az itt talált ősnép kultuszait.

Ebben a visszahozott kultuszban már benne pulzált Jézus, az Élő Isten Fiaának csodálatos vallási szeretet-tanítása, a manicheizmus tiszta hitének mélytengeri fénye, de éppúgy élt még a *Boldogasszony*-kultusz is a sokkal korábbi *Tündér Ilona* (*Dingir-Il-Ama*) őshagyományával keveredve, melyet a szumer-magyar nép a Duna-medencéből vitt magával a mezopotámiai Folyamközbe. Állandó fejlődés, pulzálás, az ősi földrajzi keretben ide-oda hullámozó, élő gazdagodás, Isten szándékainak megfelelő, szerves építkezés ez a *magyari* világ. Ha a mi időnkben kutatunk eme ősvilág nyomai után, nem is kell olyan nagyon mélyre ásunk. Csodálatos visszatükröződése ennek a letűnt világnak többek közt *Ady Endre* és *Csontváry Kosztka Tivadár* táltosi művészete is. Amiként a *Napút* festőjének ősi mágiája a fehér Fény színeiből és a sötétség árnyvilágából, de mindig a Fény dominanciájával építi fel a maga táltos-mágusi hagyományon átszűrte, képi mikrokozmoszait, éppúgy a Fény csodálatos felszabadítására irányul egy szellemileg, erkölcsileg devalválódó, örült civilizáció sorvadozó pusztulásának közepén a beteg *Ady* művészete, akinek idegrendszeréből – minden nyugaton átszűrve, párizsian sze-

mita dekadenciába fordult alaphangja ellenére – elemi erővel tör föl a tisztaság, a letűnt, meleg korok utáni vágy, amikor így kiált fel: „*De Tűz és Tűz, én ifjú testvéreim, / Jaj, a Tűzet ne hagyjátok kihalni, / Az Élet szent okokból élni akar / S ha Magyarországra dob ki valakit, / Annak százszorta inkább kell akarni. ...*” S valóban, ahogy a népek kultúrájában tisztán kimutatható a négy alapelem: a Tűz, a Víz, a Föld és a Levegő pecsétje, úgy a magyaroké az életadó őselem: a Tűz, mely ott feszül Ady költészetében, általában a magyar költészetben, s ott lángol Csontváry hatalmas, fényességes vásznain, de ott lobog éjszakába forduló világunk minden magyarjának bizakodó, öntudatosult lelkében is.

Most azonban engedtessek meg nekem, hogy még messzebbre merészkedjem, amikor azt kutatom, miként súlypontozódik történelmi hazánk a világnak oly fontos pontjává. Hogy azonban megértsük, a következőkben miről is esik szó, egy kicsit le kell térnünk az eddigi utakról.

A buddhizmus szellemisége és az indiai jóga gyakorlatiassága egy töről szakadtak le az idők kezdetén. A jelek azt mutatják, hogy ez a „tő” az őskori *Mezopotámia* és annak kisugárzási területe volt. Ez a kultúra viszont a Kárpát-medence ősnépének gyökeréről szakadt le az idők ismeretlen messzeségében. Ezen filozófiai rendszerek, életmódbeli és kultikus tradíciók keletkezése egyértelműen vízözön előtti idők mélyén nyugszik, melyek egyfajta őskinyilatkoztatás során adtak az embernek, s melyek a személyes emberben a test és a lélek, a kozmoszban és a földi élet szférájában az anyagi és a szellemi világ összhangját voltak hivatottak megteremteni. Emellett összehangolja az emberi mikro- és a beláthatatlanul hatalmas makrokozmosz teljességét is, harmóniában tartja egységüket. Mindkettő lényegileg ugyanazt tanítja, de míg a buddhista vallási tanok kisugárzási területükön a szellem felszabadításán oly módon fáradoznak, hogy a test mint szellem- és lélek-hordozó, eközben kissé leértékelődik, addig az indiai jóga minden szellemi áramlata ellenére elsősorban a test energiaközpontjainak, ún. „*csakráinak*” épen- és tisztántartására törekszik, hogy *testünk a lélek* és az azt megtermékenyítő, meglakó *szellem* minden ízében élő, ápoltt otthona lehessen.

A keleti látásmód az ember testét három rétegre osztja: az ágyéktól lefelé az emberlény tiszta materiából, anyagi testből áll, az ágyékvonal és a fej közötti rész a lélek lakóhelye, a felsőnyaki gerincsigolyáktól felfelé, a fejben pedig a szellem foglalt helyet. Úgy is mondhatnánk, hogy a test e legfelsőbb részét a benne lakó szellem *koronázza* meg. Ebben lakik királyi eredetünk titka is. Ez a hármas osztás a *Magyar Szent Korona*, eme sugalmazott alkotás figuráinak ábrázolásmódjában is élesen elkülönül attól függően, hogy melyik alak milyen megszentelő szerepet, küldetést tölt be életében, s hogy a Koronán milyen összefüggésbe kerül a fejtetői Pantokrátor-képpel (*részletesen lásd: Papp Gábor „Angyali korona, szent csillag” c. tanulmányában*).

A „*csakra*” *szanszkrit* kifejezés és a magyar „*csokor*” szavunkkal hangzik össze. Ezek a csakrák a jóga-tan ábráin virágcsokorra emlékeztető jelképpel, lótuszvirággal ábrázoltak. Az emberi testnek az ágyéki csakrától felfelé haladva a térben

legfelső, az ún. „*korona-csakráig*” hét ilyen energiaközpontja van, melyeknek mindegyike egy-egy belsőelválasztású mirigyhez kapcsolódik. Ezek közül a *térben legmagasabb* elhelyezkedésű csakra a koponya legfelső szintjén, a fejsúcson található, mely a tiszta szellem lakóhelye. Ennek neve „*korona-csakra*”. Mondhatnók azt is, hogy ebben az energiaközpontban lakik bennünk az isteni, a természetfölötti képességek, az ösbölcsesség esszenciája. A legfontosabb, legmagasabb rendű csakra azonban a *szív-csakra*, mert ez az éltető erők, az életenergia áramlásának motorja, központja, s ha ez nem működik, akkor nincs tovább sem a testiségnek, sem a szellemiségnek lehetősége az életre. A szív-csakra azonban a szeretet áramlásának, az érzelmi életnek is indukátora, a test és lélek, test és szellem összekötő központja. Ha ez a *csakra* tiszta és nyitva áll, akkor az érzelmi élet is rendben van. A teljesebb megértés érdekében, hogy mennyire elterjedt, igen mélyen gyökerező, az ember számára életbevágóan fontos őstudásról van itt szó, rámutatok, hogy a szív-csakra lényegére tett utalás még a mára az eredeti, keleti gyökerektől teológiailag elszakadt nyugati kereszténység körében is fennmaradt. Ez pedig a „*Jézus szívének*” imádata. Aki ugyanis Jézus Szívéhez imádkozik, az tulajdonképpen a *Szeretet Forrásának* megnyitásáért, az emberi élet kegyelmi értékeiért, belső, lelki egyensúlyunk megteremtéséért könyörög. Jézus szív-csakráján keresztül vezet minket az egyedüli út megmerítkezni a *Szeretet Végtelen Óceánjában*, megtisztulni a *Megértés*, az igazságra való rádőbbenés szeretetelli aktusában, mely gyakorlat jelentőségéről az esszénusok is oly sokat beszéltek. Ez Jézus-hitünk egyik lényegi pontja, s ha ezt nem gyakoroljuk, hitéletünk csorbát szenved. Ezért ábrázoljuk templomaink némely szobrán a *Fény Fiát* gyakran megnyitott szív-csakrával, mert ha ez a tiszta Szeretet-Forrás nyitva áll a számunkra, az életünk tökéletes rendben folyhat, s nincs az a hatalom, amely megingathatja belső egyensúlyunkat. Nem véletlen, hogy Jézus maga is így fogalmaz: „*Gyűjtsetek kincseket a mennyben, ahol se moly, se rozsdá nem emészti, tolvajok nem törnek be és nem lopnak. Ahol a kincsöd, ott a szíved is.*” (Máté 6.20-21) Ezt meg is fordíthatjuk: ha nem a szívedben, azaz érzelmi-lelki életed kiegyensúlyozottságában, feddhetetlen tisztaságában hordod életed értelmének megvalósulását, akkor veszendő, múlandó értékekre alapozod az életed.

A hogy ezt magad is tapasztalhattad életed során, az anyagvilágban uralkodó belső törvények hatása mindig arra irányul, hogy kilendítsen ebből a megszokott egyensúlyi helyzetből. Így működik a körülötted hullámozó világ, mely csábító ajánlatainak ezreivel próbálkozik betörni belső nyugalmad csendjébe, hogy kiforgasson ebből az állapotból. Legerősebb hatását az „édekeken”, azoknak évtizedeken át kiépített, kusza hálózatán keresztül fejt ki rád, s az ebbe bekerülő ember mindenféle jóléti, vagy éppen ennek hiányában fellépő illúziók hatása alatt tehetetlenül sodródik bele mindenféle testi és lelki nyavalya rabságába. Ha egyszer érdeklődik uralkodnak fölötted, olyan járműben ülsz, amelyen nincsen fék, s a gázt a körülötted kialakult érdekszövetségek lelki-szellemi életedre nehezedő súlya nyomja. Az ember milliárdjai ennek a szerencsétlen, nyugtalan, kaotikus rendszertelenség-

nek a rabjai, s különösen a nyugati társadalom embere, akit környezete végképp megszoktatott a belső élet rendezettségéről. Ha ezek a csokor-pontok azonban minden külső nyomás ellenére, egy állandó belső kontroll hatására nyugalmi állapotban, azaz aktív egyensúlyban vannak, akkor a test egészséges, s a legalsó csakrában, az anyagtest gravitációs mélypontján egy szimbolikus kígyó alszik, melynek neve *kundalini*. Amikor a belső egyensúly megbomlik, vagy ha minden rendben van is, de hogy ez az egyensúly meg ne bomoljék, a *kundalini-kígyó* a jögi praktikáinak következtében felébred és az ember gerincével párhuzamosan egyre feljebb emelkedik, hogy a térben legfelső, a *korona-csakrába* (a homloklebeny szintjére) elérve, végiglátogatva a teljes testet, újra és újra egyensúlyt teremtsen benne. Ha az egység alapvetően és erősen bomlik meg, akkor a *kundalini* képtelen felemelkedni, a lélek és a szellem erő nélkül marad, s a test megbetegszik. A jóga ezeket a csakrákat, csokrokat igyekszik aktívan, tisztán és nyitva tartani mindenféle testi, lelki és szellemi praktikákkal, hogy a kundalini kígyó elvont lényének szabad útja lehessen, s az életenergia útjában ne állhasson semmi akadály.

A jóga, s általában a keleti filozófiák világképe azonban nem csak az embert szemléli ilyenként, hanem élő környezetünket is, amelynek az ember szerves részét képezi, amely az emberi test létrehozója és fenntartója, s amellyel az embernek testi, lelki és szellemi sikon, mindenképpen harmonizálnia kell. Mai, főleg nagyvárosi létünk azért produkál olyan elesett, bomlott, dekadens életeteket, mert az abba helyeződött ember kiesett, kiment ebből az egységből: vagy elveszíti individualitását, együttbégető birkává válik a nyájban, vagy eltúlzott individualitással reagál a nagyvárosi tömeg-létre. Azaz szerves, s egyben szervi léte egyensúlyát veszti, biológiai, lelki és szellemi gyökértelensége beteges magánnyal, léttelen étellel fizet neki ostobaságáért, kiszolgáltatottá válik. Az ember ugyan közösségi lény, de az *emberszabású közösség* méretei behatároltak. A nagyvárosi többszázezres, néha többmilliósi tömeg méretei nem teszik lehetővé számára a bensőséges közösségi életérzést, a hozzátartozást, ezért elmagányosodik. A keleti filozófiák szinte kivétel nélkül azt tanítják, hogy amikor az ember civilizációs tévedések, tévelygések, mint pl. e nagyvárosi lét, a rossz életmód, a stressz, az elmagányosodás, vagy eltúlzott egzisztenciaharc, helytelen táplálkozási szokások, hitéletének elkorcsosulása, depressziós devalválódások miatt kiesik a számára megszabott, emberméretű ös-egységből, ami a *család*, a *községi* közösség, amelyben fontosnak érezheti magát, szerepét elnyerheti, akkor beteg lesz, elsatnyul, tönkremegy, felörlődik, elveszik. Az ősi kultúrák szoros összefüggéseiről, azok azonos eredetéről árulkodik az a tény is, hogy a Jézus korabeli esszénus szkiták ugyanezt az életeszmenyt valósították meg testi, lelki és szellemi egészséget célzó, egyensúlyra törekvő, puritánságra és mértékletességre építő tanításukban a Holt-tenger partján egy olyan korban, melyet az emberi szellem hanyatlásának kezdeteként határozhatunk meg. Az ő hagyományaik éppúgy benne foglaltnak a magyar ősbölcsességben, mint Tibet, Egyiptom, Mezopotámia erre vonatkozó szellemi kincsei.

A jóga és az Ős-Kelet hagyományai azonban ilyen egységnek látja magát a koz-

moszt is, benne Földünket, planétánkat, amelyen emberi életünket éljük. A felismerés kapcsán a jögi felkiált, mikor rájön, tulajdonképpen nincs élettelen anyag, ahogy a fizikusok tanítják, s előnti a felismerés öröme, hogy *minden létező él*. Mert a bűn, ha néha rejtetten, indirekt módon is, de végeredményét tekintve mindig, minden formájában élettelenes, s a tisztulni igyekvő emberi életszentség jobban kiteljesedhet egy élő, pulzáló organizmus szereplőjeként, mint egy halott világ, egy kihűlt sivatag, vagy éppen korunk virtuális dzsungelének vándoraként. Ezutóbbi, a pokol, a szenvedések, a torzulások helye, jobban mondva *állapota*, emberi talál-mány.

A pozitívista Kelet tehát a Földet is élőlényként fogja fel, s így a Föld testének is megvannak azok az energiaközpontjai, melyeket tisztán kell tartanunk, különben korcsosul a Föld egészsége, megbomlik a természeti rend és rendszer, rajta az élővilágé, s magáé az emberé is. Ne gondolja senki, hogy a természeti csapások a világ minden részéről áradó hírei, a naponkénti földrengések, a felmelegedés, a pusztító szárazság itt, s a gyilkos, özönvízszerű esőzések ott, a hiány minden minősége nincsenek összefüggésben az ember jelenlegi lelki állapotával? Amit az európaiaknak még meg kell tanulniuk, de amit a keleti és a magyar őshagyomány is pontosan tud: nincs szellem, lélek és különálló, független test, mert e három levél ugyanazon egy faágon nőtt, ugyanaz, mert minden mindennel összefügg, összeér!

Ha a romlás egy ponton megindul, az életerő nagy részét arra kell koncentrálni, hogy a belső támadás kivédhető legyen. Ez azonban az emberiség kollektív tudatának jelenlegi korcs, materialista, piac- és haszonorientált, szellemileg teljesen inkoncentrált félálom-állapotában teljességgel lehetetlen. Ma az emberiség e természetes környezetétől elszakadt, szervetlenné vált plasztik-létének nincsenek már meg azok a természetes erőforrásai, melyek az életerőt közvetíthetnék számára. Illetve nagyon is megvannak, de nem tudja, hol kell ezeket keresnie. S ezen a ponton kapcsolódik e témánk a Kárpát-medencéhez.

A mikor a 90-es évek végén a *Dalai Lama* Magyarország vendégeként Budapesten leszállt a Ferihegyi repülőtéren, s megkérdezték tőle, hogy mit tenne, hová látogatna el szívesen, közölte vendéglátóival, hogy elsősorban a *Pilis-hegységet* látogatná meg, mert a *Pilis a Föld szív-csakrája*, ahol a világ szíve dobog. A fogadó bizottság bizonyára azt hitte, a tibeti istenkirályság képviselője valószínűleg megőrült a hosszú úton, de a vendégjogot figyelembe véve teljesítette ezt az óhajt. S most pillantsunk a földrajzi térképre, hogy meglássuk, a Dalai Lama nem örült meg, hiszen tiszta és kivehető, hogy a *Pilis-hegység* szabályos szív alakot formáz. Ezek után ne csodálkozzunk, ha észrevesszük, hogy a Pilis központi helyén helyezkedik el *Dobogókő*.

A Pilisről tudjuk, hogy ez a hegység ősidők óta hun-magyar szakrális vezéri, aztán királyi központ. A Pilisben állott *Ős-Budavár* is, *Óbuda*, amint ezt a zeneszerző *Szörényi Levente* egy történeti munkájában bizonyítja. Ebben a hegységben húzódik a *Holdvilág-árok*, mely a *Dera-patak* által kivájt kömederben húzódik, s mely őskirályaink temetkezőhelye volt. A Holdvilág-árok az egykori „*magna via Stri-*

gonia", azaz a Pomázról Esztergomba vezető kereskedelmi útvonal mellett nyílik. Ez a völgy a holtak útja, ahová csak a halottat az égiekkel való találkozásra előkészítő *urusok, táltosok, mágusok* léphettek be egykor. *Sashegyi Sándor* régész, aki e szenthelynek első megásója volt, úgy fogalmazott, hogy ez a völgy *bejárat a halálba*. Ez a hely azért áll szoros kapcsolatban a Holddal, mert a halálba avatódás során a Nappal, Isten Fényével való találkozáshoz Hold fénye vezet

zeti a szellemi testet, Isten Anyjának, a holdsarlón álló Babbának vezető, anyai gondoskodása az irányt mutató erő ezen a szellemi testet haza indító szenthelyen. Ez a hely, a Holdvilág-, és egyben *Holtvilág-árok* számunkra olyan kegyhely, mint az ó-egyiptomiaknak volt a *Halottak Völgye*. Ide az ember csak tiszta lélekkel és tiszta lábbal lépjen be, s nagyon csendesesen, mert ez a völgy templom is egyben. Ez a szenthely nagy királyaink temetőhelye, s *Anonymus* híradása szerint itt nyugszik *Árpád* fejedelem is: „*Árpád vezér is elköltözött ebből a világból. Tisztességgel temették őt el egy kis folyónak a forrása felett, amely kőmederben folyik alá Atilla városába.*” Ez a város volt az egykori *Sicambria*, melyről *Anonymus* elmondja, hogy itt „*a későbbiek folyamán a magyarok megtérésére egy keresztény kápolnát emeltek, melyet Alba Ecclesiának hívnak.*”

Kézai *Simontól* még azt is megtudjuk, hogy a *Holdvilág-árok* már a *hun-magyarok* idején is e célnak szolgált: Miután leírja, hogy a hunok *Sicambriánál* tömlőkön átkeltek a Dunán, *Macrinus* és *Ditrik* seregeit kegyetlenül lemészárolták, majd a harcban elesett hun *Keve kapitányt* „*az országút mellett, hol a kőbálvány van felállítva, scytha módon, ünnepélyesen eltemették.*” A már említett *Sashegyi Sándor* figyelmét az keltette fel, hogy ezen a helyen megtalálta a krónikában említett, immár kettéhasadt kőbálványt az út menti bozótban.

Később Kézai közli, hogy *Béla, Kadocsa* és *Réva* hun kapitányok is itt nyugszanak, majd elmondja *Atilla* nászának és halálának történetét, melynek nyomán közli, „*S eltemették őt a főntebb említett helyen Béla, Kadocsa s a többi kapitányok mellé.*” Tehát *Atilla* is itt talált nyugóhelyet, nem a Tisza medrében!

A Holdvilág-árok egyik végén kinyílik a táj, s a távolban megpillanthatod a címerünkben látható „*hármás halmot*”. Ez nem más, mint balról a *Lámhegy*, középpütt a *Nagycsikóvár*, régi nevén *Nagykartal*, jobbról pedig a *Kiscsikóvár* he-

gyeinek csodálatos alakzata. A Holdvilág-árok tulajdonképpen a Lámhegy emelkedőjébe torkollik. Ha ezt a földrajzi csodát magyar ember szemléli, óhatatlanul is a tetejére képzelettel a *kettős keresztet*, ahogy az Árpádok címerében látható. A hármshalom szumer (paleo-magyar) neve „*hurszág*”, azaz „*hegyi ország*”, mely *Nin-Hurszág*, a nemzetvédő Istenasszony, a „*Hegyi Ország Nénje*” védelmét élvezi. A címerbeli „*hármshalom*” halmainak női emlő jellegére fényt vet a „*csecs*” és a „*csúcs*” szavunk jelentésbeli és alakitani összevetése is. Ha ezen hármshalmon megjelenik a *kettős kereszt*, mely a pilisi királyszenteléskor az *országalmán* szerepel, s amely formáját, írásjegyként megjelenő sziluettjét tekintve a ma is élő székelymagyar rovásírásban az „*egy*”, azaz „*Isten*” (*Egy-ház = Isten háza*) jelentéssel bír, nyilvánvalóvá válik, hogy az a hely, amelyen a hármshalom természeti alakzata a királyság jelképével társul, nem jelenthet mást, mint hogy itt jelenik meg az „*Egy Élő Isten*” királysága az *Égi Országgal* hasonlítani törekvő *földi országban*. Azaz a Pilis Isten személyes jelenlététől válik szent helyé, s az égi és földi *Ország* találkozási pontjává. Itt áll egy konstellációba *Isten* és ember, az *Ország* és az *ország*, a földi haza. A természetfölötti, fenntartó, éltető Erő és a földi Magyarország itt szövetkezik eggyé. A Pilis tehát az a hely, ahol a magyar szakrális uralkodó hatalma a királykoronázáskor Istentől nyert energiáival felszálló ágba kerül, s itt merül le, s nyugszik el a nemzetvezető személyes élete a megtartó emlékezetbe a Holdvilág-Holtvilág-árok mélyén. A Pilis tehát a teljes magyar étellel azonos jelentést hordozó földrajzi képződmény, hiszen életünk is e kettő között: emberré *felkenő* születésünk és életünk lemerülése között zajlik. S ha itt merül alá a magyar vezér földi élete, akkor ezen a helyen, a Holdvilág-árokból ér le a földre a *Hadak Útja*, az égi hadiút, az éjszakai égen fénylő, sziporkázó égi ösvény, hogy a *Holdistennő*, *Nin-Hurszág*, azaz *Babba-Boldogasszony* segítségével a távozó vezért, fejedelmet visszavezesse a Földi Hazából az Égi Hazába. Ne felejtjük el, hogy a szemlélyé vált sejtalakulat élete az első szívdobbanással indul, s a halál is akkor áll be, amikor a szív megszűnik dobogni. Ezért csodálatos erejű helyünk ez a szív- és szellemi központ, ahol Isten személyes jelenlétében nyerheti el a csodára nyitott szívű magyar élet a továbbéléshez kellő erőt, hitet, bátorságot, hatalmat.

Szántai Lajos történész a következőkkel egészíti ki az elmondottakat: „*A rejtett Duna-meder és a ma ismert Duna-meder egy szívet alkot a térképen. Természet alkotta hatalmas szív. A közepén pedig egy helységnév: Dobogókő. Itt dobog az ország szíve. Az egész országot ellátja energiával. Szerencsére ez etnikum specifikus. Az emberi szervezet mintájára épül fel. 7 fontos energiaközpont, csakrapont van a földön. A Föld szívcsakrája Dobogókő. Ez a középső csakra, tehát a legmagasabb. Ide el kell jutni összegyűjteni az energiákat és elindulni felfelé a korona csakrához. A földön sehol máshol nincs olyan hely, ahol két csakra lenne egy helyen. (ti. Esztergom, a korona-csakra; megjegyzés tőlem) A többi öt csak kihelyezett csakra. A szívet azonosítottuk a térképen, de hol van a fej? Van három völgy a Pilisben. Statisztikailag is valószínűtlen, hogy ilyen közel három is legyen egymáshoz bárhol a földön. 1. Pilisszentlászlói medence; 2. Pilisszentlé-*

leki medence; 3. Pilisszentkereszti medence. A szívben egy arc! A természet alkotása. Hol vannak ehhez a Nasca-vonalak?” S ez az arc hátborzongatóan misztikus és megfoghatatlanul titokzatos módon a *Szentlélek*, a *Szent Kereszt* és *Szent László* táltos királyunk hármasságából áll össze. Itt egy természeti jelenségek alkotta arc formátumában jelen van hát a *táltos-mágus* személye, mely a *Szentlélektől* kap erőt, hogy a *Szent Kereszt* küldetésének eleget tegyen: a Megváltás isteni szent mágiáját betöltse, bevégezze. Ezzel behatárolja a magyar nemzeti hivatást is, mely szintén a Megváltással áll szoros összefüggésben. Talán ennek folytán jobban megértjük, miért tartja és nevezi a székely ember máig táltosnak Jézust is, az Isten Fiát.

Így kimondhatjuk, a Pilis-hegység nem csupán egy energiaközpont, hanem egyszerre kettő. Különös, majdnem lehetetlen, a természeti, földrajzi jelenség kialakulásának véletlenszerűségét tekintve pedig valószínűtlen konstelláció, hogy a *szív* zárja magában az *agy-központot*, de aki ismeri a magyar történelem gyakorlatának évezredek tendenciáit, mégsem lepődik meg. Nem lehetetlen egy olyan nép életének keretében, amelynek sorsa olyannyiszor támasztott ígényt a gyors döntésekre: a szívedet, azaz érzelmeidet választod életfordító időkben, vagy a tiszta logikára hallgatsz. A magyar nemzeti sorsot Isten csodálatos jósága olyan ajándékkal kíséri, ami ebben a csodálatos természeti szimbolikában jelenik meg, mely a magyar létnek különös sajátosságot ad: nálunk az élet ésszerűsége uralkodik az érzelmeken, s a szív melege tölti meg az egyébként hideg ésszerűséget. Nincs a világtörténelemnek egyetlen pillanata, amely ne állított volna minket a kettő közti választás elé, s jelenünkben ez minden eddiginél határozottabban kidomborodik, de nekünk mégsem kellett és kell csak az eszünkre, vagy csak a szívünkre hallgatnunk, mert a magyar létben a kettő egy és ugyanaz.

Ezért virágzik nálunk a vérelöntözött fa minden tavaszon, ezért születnek meg nemzeti és személyes döntéseink olyan gyorsan, határozottan, még ha nem is mindig helyesen, ezért olyan nagy felelősség magyarként élni, s ezért olyan nagy bűn nálunk a nemzetárulás. Mert a szívhalál még nem jelenti az élet végleges megszűnését, az csak az agy bomlásával kezdődik el. A magyar nemzettest esetében a kettő egy és ugyanaz, ugyanakkor a korona-csakra jelenléte a szív-csakrában természetes módon késlelteti a nemzeti tragédiák véglegessé válását, mely jelenség újabb lehetőséget ad a kihúnynyi készülő testi energiák, életenergiák megébredésére. Mert a mi kollektív szívünk és eszünk egy helyre koncentrálódott energiaforrás, s egyiknek sincs dominanciája a másik felett. Ez egyfajta speciális lelki-szellemi egyensúly, melyet nagyon nehéz, mondhatni, lehetetlen kifordítani kereteiből.

Ezért élünk, építünk, bizakodunk minden körülmények között, s ezért lehetetlen a magyart elpusztítani is, bár évezredek óta folyamatosan nagy a túlekedés ezügyben. Ugyanis ez a világ egyetlen nemzete, amelynek érzelmei és gondolatai egy központból irányítottak, egy húron pendülnek, akaratlanul is mindig összhangban állnak egymással, s reményünk és hitünk szerint Isten akaratával, történelemirányító, áldó szándékaival ugyanúgy. Az érzelmi biztonság (a szív-csakra belső egyensúlya) csak egy dimenzió, a szellemi biztonsággal (korona-csakra) már

kettő, s Isten támogatásával (létigenlés, áldás) a magyar lét három dimenzióssá válik, mely testi, anyagi biztonságot is nyújt a magyar ember számára. A fizika tudományából tudjuk, hogy a három lábbon álló, vagy három ponton felfüggesztett tárgy statikailag biztonságban, egyensúlyban van. Az első kettő a magyar életben adottság, mely születésünkkel automatikusan rendelkezésünkre áll. A harmadik tartalmazza az emberi szabadság tényét, a választás lehetőségét. Isten ugyanis rábólint az ember mellette való kiállítására, áldását adja rá. Ezért mondta *Mindszenty József* hercegprímásunk, hogy „*Ha van egymillió imádkozó magyar, nem félek a jövőtől.*” Erdekes dolog, hogy a pápa Őt semmilyen kérésre, könyörgésre sem avatja szentté, holott keze nyomán a szentéavatások immár tömegesen folynak a nagyvilág minden részén.

A fentieket megfordítva azonban megláthatjuk az egyik nagyon káros magyar jellemvonás lényegét: A magyar akkor kerül mindig krízisekbe, amikor ezt az *érzelmi-értelmi-áldásos* egyensúlyt nem képes fenntartani, vagy akaratlagosan megbontja azt. Amikor lelkével és szellemével nem törődve nyakló nélkül a testének él, vagy a másik kettőnek áldozva a testéről feledkezik meg teljesen, amikor mindent feketén-fehéren lát, amikor szélsőségesen a gyűlöletből szeretetbe, lelken-dező imádatból harsányan lobogó, gyilkos gyűlöletbe, mély elkeseredésből fellángoló, ostoba optimizmusba emelkedik, vagy megfordítva, lelkesültsége csúcspól mély letargiába zuhan, egyensúlyát, s egyben létigenlésének ajándékát veszti. Mert amikor a kettő közül a másikkal ellentétben az egyik fölösleges túlsúlyba kerül, érzelmeinek és értelmének egyazonossága csorbul, felborul lényének minden mástól megkülönböztető sajátossága, melyet önazonosságnak, identitásnak nevezünk, de egyben kizárja magát Isten áldásának atyai gesztusából is. A magyar „lény” lényege az eredendő egyensúly. A magyar élet akkor folyik egészségesen, amikor mérsékeltesen, a középutakat keresve, eredendő életbölcösségre törekedve, minden értelemben józanul, lehetőleg nagy érzelmektől, erőt meghaladó, nagy elszánásoktól, és testet-lelket-szellemet szakasztó öntúlértékelésektől, ugyanakkor öncsonkító pesszimizmustól, embertelen puritanizmustól, kínzó aszkézistól mentesen folyik. A magyar lelkű, magyar tudatú embernek tudomásul kell vennie, hogy az önfeladó imádat és a mértéktelen gyűlölet, az áldás és az átok, a keserű és az édes között emberi megoldások, lehetőségek hatalmas tárháza húzódik, melyet egészségesen használhat.

S most essen szó egy másik magyar specifikumról, mely e szív-központ emberi valóságáról ad hírt: a *pálos rendről!*

VII.

„Pilises“ Pálosok a Pilisben

Különös színt kölcsönöz a Pilis-hegységnek a *pálos rend*, az egyetlen magyar alapítású szerzetesrend, melynek szellemi központja szintén ez a hegység. Árpád-kori meghatározás szerint „*ha nincs pálos rend, akkor nincs Magyarország sem*”

– mondja *Szántai Lajos*. Ennek oka, hogy a pálosok pilisi rendje a magyar nemzet kincse, ugyanis a pálos rend a nyugati kereszténység felvétele után a katolicizmus legális kereteibe helyezve tisztán megőrizte a táltos-mágus hagyományt. Emiatt olyan fontos a rend fenntartása, mert szertartásrendje, szellemi hagyományai máig őrzik magyar őshagyományunkat, s a Pilis titkait. Úgy látszik, úgy tetszett Isten akaratának, hogy most, emberi történetünk kollektív summázásakor ezek a titkok, mint a tenger mélyéről felbukkanó Napkorong, feltárják magukat, hogy a megelégedő, melengető fényben felismerjük az élénk terített utat. Lássuk közléről, mit is jelent ez konkrétan! Foglalkozunk most egy kicsit a pálosokkal, mert sorsuk szorosan egybefonódott a magyarság sorsával! Legyen ebben vezetőnk a már említett *Szántai Lajos*!

1.) A pálos rend nem vallási közösség csupán, de léte misszió, mely a magyar nemzet megmaradását célozza. Ezért szüntette meg ezt a rendet oly sietősen az 1948-ban hatalomra jutott, ateista, de minden ízében egyfajta feketemágia utasításait, politikai szertartásrendjét követő moszkovita kormány, ahogyan csak lehetett. A rend szellemi atyjának egy *egyiptomi* remetét, a *thébai Remete Szent Pált* tartja, akinek *romlatlan* testét a rend a Pilisben őrizte. Ez a Pál a pálos hagyomány szerint a mezopotámiai Szkütosz király fia volt, aki Egyiptomban, a Királyok Völgyében mintegy hatvan évig meditált egy fáraó sírja fölött. Eme szent népiségét tekintve tehát a szkíta világból, szellemiségét tekintve pedig *Thébából*, a piramisok, s az óegyiptomi szellemi hagyományok köréből származik. Emberi szelleme összekötő híd, mely időn és téren átívelve összeköti a *magyari* kultúra e három, egymástól távoli földrajzi központját: az ősföldet, a Kárpát-medencét, az őskorok arany ragyogásából felénk sugárzó szellemi energiaközpontot, Mezopotámia ősi szkíta vallási és nemzeti hagyományait, s Egyiptomot, eme őskultúra másik kiteljesedési területét. Szent Pál romlatlan teste ott nyugszik ma is valahol a Pilis gyomrában, annak a titkos barlangrendszernek a mélyén, amelyben a pálosok belső életének fontos része folyt felozlatásukig. *Remete Szent Pál*, akinek képe a *Magyar Szent Koronán* is szerepel, mégpedig apostolok között, a legfelső szférában, az ősmagyar hagyományt összekötő Ó-Egyiptom ősi vallási Fény-kultuszával. Persze itt vitatkozhatunk azon, hogy ez a miniatúra nem is *ezt a Pált*, hanem *azt a Pált* jeleníti meg, de aki a másik Pál pártján áll, annak elmondom, ugyan az én állításomra éppúgy nincs konkrét bizonyíték, mint az övére, mégiscsak elképzelhetetlen, hogy a *péteri szkíta-magyar Egyház a sauli nyugati kereszténység* eme Pétert olyannyiszor arcátlan módon kioktató, vele szembeszegülő, Péter és a többiek apostoli hatalmára oly iriggy Pált ábrázolta volna legszentebb, sugalmazott alkotásán. Saul-Pál megtéréseben, életszentségében nem kételkedem, de gyilkos istenképe, s farizeusi múltja sosem tette számára lehetővé, hogy a 11 apostol maga közé fogadja őt, s mivel az ő teológiai vonala a júdaizmus Jahwe-alakját istenítette, elképzelhetetlen, hogy a Magyar Szent Koronán helye lehessen.

2.) A pálos rend *beavatási rend*. Az, hogy valaki beöltözködik és *felavatják*, ez esetben nem jelent semmit. A rend lényege a *beavatás*, a „*pálság*” felvétele. A

pálos kolostorokhoz minden esetben barlangok is társultak, amiknek megléte arra utal, hogy a szerzetesek élete két sínen fut: az egyik a kolostori élet, melynek folyamán a rendi küldetést gyakorolják, ami szertartásokból, evangélizációból áll, de emellett van egy másik, egy rejtett életük is, melynek helyszíne nem a kolostor, hanem a barlangrendszerek mélye. Mi volt a barlangok jelentősége? Ugyanaz, amit a *tibeti buddhista barlangkolostorok* szerzetesei szintén gyakoroltak, vagy amit az egyiptomi ókor papjai a piramis-szentélyek „barlang”-magányában űztek. Ezen a ponton kapcsolódik a *pálosság* többek közt az egyiptomi ó- és őskor hagyományaihoz, s ezen a ponton válik érthetővé, miért tekinti a pálos rend az egyiptomi eredetű Remete Szent Pált eszmei atyjának. Ugyanis mindhárom – a tibeti, az egyiptomi és a pilisi – szerzetesség lényege egyfajta beavatottság, melyet mindhárom esetben kettős cél alakít: egyrészt egy világi irányú szent szolgálat – tanítás, lélekápolás, az örömhír hirdetése stb. – gyakorlására készítik fel a szerzeteseket, másrészt pedig egyfajta rejtett, belső életre, ami mintegy akkumulálja személyiségüket, hogy a külső, világi küldetésnek eleget tudjanak tenni. *Gyöngyösi Gergely* pálos atya, aki a rend *generálisa* volt a XVI. század harmincas éveiben, írja, hogy *„Ezek az atyák egész életük folyamán azt próbálták megvalósítani, amit odafönn az égben, az angyalok szférájában láttak.”* (kiemelés tőlem). Ezek a sorok sokat elárulnak a pálosok igazi, belső életéről. Gyakorlatukat tekintve Szántai Lajos, akitől sok, erre vonatkozó idézetet veszek, a következőkről számol be: *„A barlangok mellől, amikor már renddéz szerveződik a régi atyák vallása, nem tágtáznak a pálosok, mert a barlang éppen a pálos rendbe való belépéshez tartozik nagyon szorosan hozzá. Ez azt jelenti, hogy amikor régen valaki felvételét kérte a rendbe, azt mondták az ifjú jelentkezőnek, hogy egy év próbaidőt el kell töltenie. Tehát egy évig lehetett azon gondolkodnia, hogy a pálosok kötelékébe az illető be akar-e lépni, vagy nem. És amikor eltelt az egy esztendő, és felvették őt a pálosok rendjébe, akkor megint előtérbe került a barlangok jelentősége. A pálos beavatáshoz egy kőből készült koporsó tartozott hozzá. A pálos rendbe való felvétel nyitó szertartása úgy történt, hogy a jelöltet, aki az egy év próbaidőt letöltötte, ...ebbe a kőből készült koporsóba befektették.”*

Jtt megemlítem, ismert az az egyiptomi beavató szertartás, amelynek során a beavatandót szintén kőkoporsóba fektették bele. Ennek egyik irodalmi, ugyanakkor nagyon sok ismeretet rejtő feldolgozása *Kodolányi János* „*Égő csipkebokor*” c. regényében szerepel. Ezt a régiek a „*halálba való beavatásnak*” nevezték. Ennek a szertartásnak a lényege az, hogy a beavatandót valamilyen praktikával mai szóval élve ún. „*halálközeli*” élménybe, a „*klinikai halál*” állapotába segítetik. Ez az állapot fiziológiai szempontból az, amikor az illető gyakorlatilag már meghalt, megállt a szíve, nem lélegzik már, de az agy bomlása még nem kezdődik el. Amíg ez nem következik be, addig az illető vissztérhet az életbe újraélesztés által, amit a mai kórházakban pl. infarktusos betegeknél, vízbefulladás esetén, s még számos esetben gyakorta alkalmaznak. Ezek a visszatértek szinte valamennyien csodálatos élményekről számolnak be, illetve majdnem mind hallgatnak ezekről, s

csak nagyon nehezen vallják ki tapasztalataikat, mert félnek, hogy bolondnak fogják őket tartani, de kivétel nélkül megváltozik az életük. Ismerek olyan embert, aki szívinfarktusban kétszer is átélte ezeket az élményeket, s egyik napról a másikra istentagadó kommunista létét és elveit feladta, s megszentelt, hívő életet él. Ezen esetekről írta világraszóló bestsellerét professzor *Dr. Moody* az Egyesült Államokban, melynek címe „*Élet az élet után*” („*Life After Life*”). Ennek a beavatásnak a lényegi gondolata, hogy aki nem ismerte meg a halált, s ezen keresztül nem kóstolt bele az élet felelősségteljes voltába, aki nem ismerte meg a másik valóságot, s nem látja az élet ajándék voltát, nem alkalmas bizonyos közösségi feladatok elvégzésére, mert személyisége túlzottan kötődik ehhez a világhoz, a valóságnak ehhez az anyagi vetületéhez, mely hatalomvágygal, anyagi javak utáni sóvárgással, testi örökök igényeivel terheli meg az illetőt. Ezekkel terhelt az eredendő igazságok, bölcsességek számárságnak tűnnek, érthetetlenek. Erre utal a *Szentírásnak* a „*bölcségek bölcsességéről*” szóló tanítása is. Aki viszont megismerte azt, az már nem kötődik az anyagvilághoz, az túllát azon, mert meglátja az anyagvilág kártyavár voltát. Annak a szemléletében a matéria és annak felépítményei, mint karrier, gazdagság, haszonelv, háborúság, gyűlölet, harag, betegség, nyomor, komoly dimenzióvesztésen mennek keresztül, melyek helyébe más, nem földi eredetű bölcsesség és dimenziók kerülnek. *Csontváry* így vall erről: „*Én, Koszika Tivadar, ki a világ megújulásáért ifjúságomról lemondottam, amikor a láthatatlan Szellem meghívását elfogadtam, akkor már rendes polgári foglalkozásban, kényelem és bőrségben volt részem. De elhagytam hazámat, mert el kellett hagynom, és csak azért, hogy életem alkonyán gazdagnak és dicsőnek lássam. E cél elérése miatt évek hosszú során át Európát, Afrikát és Ázsiát utaztam be, hogy a megjövendölt igazságot megtaláljam és a gyakorlatban festményben átvihessem, s mikor már megvolt a szükséges hadseregem, Párisnak tartva 1907-ben milliókkal szemben álltam egyedül az isteni gondviselés eredményével, s az egész világ hiúságát pocskékká zúztam; ... a dolgokból reklámot nem csináltam, mert a kufárok sajtójával nem törődtem, hanem elvonultam a Libanon tetejére s ott cédrusokat festettem. Így a magányban szép csendesesen, ma már őszbe borult fejjel azon gondolkodom, mi célja volt ennek a nagy háborúságnak, mikor hatalommal, anyaggal terhelt a mennyországba úgysem járhat senki sem. Istentelenül pedig, kérдем, mi célja van az embernek a földön?*”

De most térjünk vissza konkrétan a beavatás szertartásának tényeire, s nézzünk utána, van-e ennek hagyománya a magyar néphitben, paraszti hagyományban! *Erdélyi Zsuzsanna* gyűjtéséből említek meg itt néhány magyar archaikus népi imádságot, melyekben e fent említett szertartásnak sokatmondó, konkrét nyomaira bukkanhatunk: „*Kimegyek a házam elejibe, / feltekintek a magos égre. / Ott látok egy kis kápolnát. / Kível aranyos, belől irgalmas, közepi piros. / Márvány kő Szemés. / Azon nagyon egy fekete vánkos. / Azon fekszik az ártatlan Jézus. / Szemét száját behunyja. / Szent kezét lábát elnyújtja. ...*”

Ennek az imádságnak van egy másik változata is, mely a *Kájoni Kódexben* olvas-

ható: „*E koporsó a Joséf vala / Márvány-köböl vala kifaragva, / Ő magának csináltatta vala, / Benne senkit sem temettek vala...*” (Kájon CC. II. 1719.94.o.) A szövegeket elemezve nyilvánvaló, hogy a pálos beavatási szertartások mozzanatai hatással voltak keletkezésükre. Ezek szerint a beavatás folyamán a beavatandó személy Jézus szenvedéseit élte át újra, s miután „meghalt”, belefektették a kőkoporsóba, melyben testi mivoltát egy „fekete vánkos” várta az éjszaka, a fénytelenység jelével. De e koporsóba a kódexbeli szöveg szerint „*senkit sem temettek vala*”, tehát *nem a temetés célját szolgálta*. Akkor mi mást szolgálhatott, mint amit az egyiptomi kőkoporsó: a beavatást?

Ugyanerre utal a nevezett gyűjteményből származó másik ima is: „*Én lefekszem én ágyamba, / Úgy mint testi koporsómba / Őrízettek szent angyalok, / Forogjatok szent keresztet, / Hadd aludjak Máriának kebelében, / Ott is megtalál engem az Úrjézus Krisztusom, / Szent szívvel szeretettel, / Arany gyűrű pecsételével, ...*” Ezek után az ima szövege leírja Jézus szenvedéseit, megkínztatását, véreinek arany pohárba való felfogását angyalok által, majd az imádkozó utal rá, hogy ezen ima elmondása „*este lefektébe*” s „*reggel fölkeltebe*” hetvenhét bűne bocsánatát jelenti. Ezután így fohászkodik: „*Fiúisten, jöjj el hozzám, / Vessél rám keresztet, / Őt ujjoddal, / Ötven angyaloddal, / Száz szerető szenteddal, / Tizenkét apostoloddal, / És egy csöppje véreddel, / Piros kármánkő koporsó, / Abba fekszik a kis ártatlan, / Szent szemei behunyolván, / Szent kezei kikulcsolván, / Azon sebek megerednek, / Piros vére lefolának, / Anna asszony születése napjára. Amen*”

A szent angyalok, e szellemi lények jelenléte a túlvilággal való személyes és konkrét érintkezésre utal, míg a forgó keresztet a *svasztikaszerű* jelben a *Nap-Lény*, *Isten* jelenlétét mutatják. A tibeti buddhizmus is ismeri ezt a jelet, mely a su-gárzó Napot szimbolizálja, de Ausztráliától, Afrikán át az amerikai kontinensig, a forró égövön a jeges Északig nincs olyan ősi kultúra, mely ne alkalmazná ezt valamilyen formában. Ezért vált a svasztika, a horogkereszt, a történelem előtti ősidők milyéről felbukkanva, a hitleri náciizmus ismert jelképévé is, mert ez a politikai eszmerendszer is számtalan misztikus vonást hordozott magán. A Nap uralmi jelképét kívánta a saját hatalmának jelévé tenni, s így számtalan misztikus-mágikus vonatkozással bírt. Érdekes módon, a tisztán *fekete-mágiára* épülő kommunista politikai-ideológiai erő-szimbolika ezt a misztikus jelet látszólag elveti, bár a német náciizmus és az olasz fasizmus számtalan egyéb elemét alkalmazza, egészen komplett indulók dallamainak átvételéig. Ennek ellenére a *sarló és a kalapács* együttesének jelében, nézzük csak meg jobban, mégiscsak megjelenik a svasztikának valamilyen torzított, tört változata, mintegy a sötétbe fordult, megtört fénynek, a megfogyatkozott Napnak jeleként, s ehhez a rejtett, torz, formailag rontott svasztikához ugyanúgy vörös a háttér, mint a náci jelképe. Az archaikus népi imádságban is ennek az őstudati jelképek formai sajátosságait sejtethjük felmerülni a kollektív emlékezetből.

A kőkoporsóban fekvő „*kis ártatlan*” nem más, mint a beavatandó, aki az avatási

szertartás előtt bűneit letette, megbánta, s most ártatlanul, mint az újszülött kisdedek, terhek és berögzöttségek nélkül lép a Nap forgó korongja, Isten Égi Arcának színe elé.

Ugyanennek az imént említett imának egy másik változata még konkrétan utal arra, hogy a beavatandó a Jézus szenvedéseibe avattatik be: „*Én lefekszek én ágyamba / Testi leki koporsómba / Angyaloknak ruhájában / Krisztus Jézus szent színében / ... Reggel fölkeltembe napkeletre tekintek / Nyitva látom menyországnak aajtáját / Kívül aranyos belül üdvösséges /...*” A látó ember itt beöltözködik az „*angyaloknak ruhájába*”, mely sokkal inkább egy lelki állapot, egyfajta felkészültség, mintsem valódi ruha, majd Jézus „*színében*” tűnik fel, azaz Jézus szerepébe lép, ami az *áldozat* és az *önfeláldozás* lényegébe való beavatást jelenti. Hogy a történeti mellé egy ma is élő példát említsek, elmondom, hogy szószerint ez játszódik le napjainkban *Takács Zoltánné Rogács Mária*, a *sükösdői látmókő* esetében, aki minden hónap első péntekén, s a nagybőjt minden péntekén testi valóságában, rettenetes kínok közt átéli Jézus keresztútját. Mintegy Jézus szenvedéseit magára véve éli végig a keresztutat, a mérhetetlen szenvedéseket a tanúságtévő közösség jelenlétében. A jelenések minden esetben egy zárt térben, egy sátorban játszódnak le sok szemtanu jelenlétében. (Orvosi vizsgálatok kimutatták, hogy Jézus látomásabeli halálakor Mária vérnyomása nullára esik, azaz megáll a vérkeringése, pupillái nem reagálnak.)

Amikor a beavatott a beavatás során – odaát – „*fölbred*”, napkeletre tekint, azaz meglátja a kelő Napot: Isten arcába, szemébe néz, mely a két létsíkot összekötő „*ajtón*” át tűnik elébe. Ez a Fény-Lény „*kívül aranyos*”, azaz fényesség borítja, „*belül üdvösséges*”, azaz a belső létének titkaiba való bepillantás szeretettel, barátságos élmény, megtisztít, azaz üdvösségre visz. Ugyanezeket a vonásokat mutatják *Dr. Moody* amerikai orvos-pszichológus tapasztalatai, melyeket a „*halálközeli élmény*” kutatása során szerzett. A jelenés ezen a ponton az üdvösség, az Édenkert ősállapotának fényességes világába, Isten belső életébe enged bepillantani.

Ilyen tapasztalatokat nem lehet sem kitalálni, sem hamisítani, ezek minden esetben az ember és Isten konkrét találkozásainak ősidőkbeli tényeiből fakadnak. Azokból az időkől származnak, melyek során a „*lények*”, „*mikor a földet megkőstolták, saját fényüket elveszítették.*” – ahogy a buddhista hagyomány emlékezik rá. Ekkor az Isten, hogy gyermekei ne maradjanak útmutatás nélkül, tanítókat rendelt föléljük, akik a beavatás által megkapták a paradicsomi kor tudását és tapasztalatait, s ennek törvényei szerint irányíthatták a népet, az országot. Így ők képviselték a kezdetek emberiségének belső rendjét és az erkölcs mértékét, hogy a mértékleteség egyensúlyának helyébe ne léphessen a káosz törvénytelenége. Ezért a szakrális magyar királyság beavatási szertartásrendje is, s a *Magyar Szent Korona* lényegi funkciója is az, hogy az egyre inkább anyagba süllyedő történelmi embernek, a Szent Korona esetében a magyar embernek, legyen kapaszkodója e földrengésszerű történelmi korban, s legyen legalább egy szüköcske ösvénye visszafelé, hazafelé, a szülői ház felé. Nekünk, magyaroknak megadatott eme végső időkben is, hogy le-

gyen egy olyan szerzetesrendünk, mely máig őrzi beavatása által szerzett, tiszta tudáskincsét, hogy felemelkedésünkre kamatoztassa azt. Mi más tehetek én most, mint hogy buzdítsam fiatal magyar testvéreimet, ha indíttatást éreznek magukban, lépjenek be e rendbe, s élesszék fel magukban és társaikban ezt a csodálatos hagyományt, az ősök őrző szellemét, akik most is ott vigyáznak a „*strázsán*”, ahogy Ady ezt olyan szépen megfogalmazza.

VIII.

Ősi istenképünk, a pilisi szellemisség, és a magyar nemzeti sors összefüggenek egymással

Aindeczek a régi hagyományt lejegyző szövegek olyan beavatásra utalnak tehát, mely során a leendő szerzetes megismerkedik a halál utáni léttel, belelát a túlsó világ létrendjébe, Isten szemébe tekinthet, de egyértelműen utalnak arra is, hogy a beavatás szertartása zárt térben, kápolnában, barlangban lehetett, melyben fontos szerepet játszott egy kóágy, vagy kőkoporsó. A föld mélyi *barlang*, vagy a jelképes barlang, a „*kápolna*”, a sükösdői „*sátor*” úgy fogadja magába a testet, mint az evangéliumi példázat földje a belévetett magot. Mert amint írva áll, a magot el kell temetni ahhoz, hogy termést hozzon. Ehhez hasonló beavatási szertartásrend emléke a világon egyetlen más népnek *folklorjában* sem található. Különösen nincsen ilyen *élő* élmény egyetlen más nép élő hagyományában sem, ahogy az *Sükösden* napjainkban folyik. Nagyon nagy baj, hogy a nemzeti gondolkodású, elkötelezett magyar közösségek nem fedezték még föl ezt a csodálatos békét, bizodalmat, szeretetet, Élő Vizet ontó erőforrást, amit Sükösd jelenthet számukra. De ugyanúgy iszonytató, ahogy ennek a szenthelynek a képviselőivel a Magyar Katolikus Egyház zsidó-keresztény főpapsága és egyes papjai bánnak, bár a papság egy ott megigazult része csendben és hűen kitar mellett.

Botránykőként és példaként említem a beszűkült szellemű nagybecskereki megyéspüspöknek az Interneten is olvasható körlevelét, melyben egyházmegyéjében mind világi papjainak, mind szerzeteseinek szigorúan, „*ipso facto a divinis suspensus est*” megtiltja, „*hogy bármilyen kapcsolatot tartsanak fenn a látnoknővel.*” „*A hívőknek tudtára adom, – írja – hogy a hitehagyás sub gravi bűnébe esnek, amennyiben nem igazodnak az eddig elmondottakhoz*” – már ami a tiltást illeti. Bábel Balázs kalocsai érsek megerősíti a tiltást. Ezek a főpapok meg akarják tiltani az Istennek, hogy jóváhagyásuk nélkül működjék, ahol és ahogyan kívánja. Ezek a főpapok nem tudják, hogy „*a Szellem ott fú, ahol akar*”. A püspök és az érsek urak még mindig abban a hatalmi tébolyban élnek, ami a nyugati zsidó-kereszténységet az „*elhajlókat*” elevenen elégető, inkvizíciós középkorában jellemezte. Jó lenne, ha a főpapság végre felfogná, a magyar néplélek az elmúlt évezredben formailag ugyan belesimult a nyugati keresztény keretekbe, tartalmát azonban ma is ugyanazokon a tiszta jézusi-péteri alapokon áll, mint ezer évnek előtte. A püspök fogalmazványából ugyanakkor kiderül, Takács Zoltánné Rogács Máriát

mégiscsak „látnoknőnek” tartja, hiszen maga használja rá ezt a kifejezést. Isten ténykedését pedig önhatalmúlag, mint a neofarizeusi párt vezetője, szeretné berekeszteni az általa képviselt istenkép szűk kereteibe. De tudomásul kell vennie, hogy – bár Isten süködsdi megnyilatkozása sehoggy sem illik bele az ő provinciális, önérdékű, megcsontosodott dogmatizmusába, – a kiáradó szeretetnek, kegyelemnek, Isten szándékainak senki sem állhat útjába. Figyelmébe ajánlom egyik elődjének, Kajafásnak az esetét a Szabadítóval!

Ami azonban látjuk és tudjuk, ilyen mélyen misztikus élményen csak a magyar néplélek esik át, s ez alapján nyugton kimondhatjuk: a magyar nép, mégha a Sátán félévszázados vörös rémuralma, s az ennek kiszolgálójává vált malacrózsaszín „békepapság” aknamunkája következményeként mára ártatlan, népi hitének lényegét el is temette lelke mélyére, beavatott nép. Ezen a ponton tetten érhetjük „magyar” nevünk ősi szumir értelmét: „a tudás népe”. A Tudás tehát megvan, a falvak népének lelkében itt-ott még ma is él. Bár ez az emberfajta a maradék Magyarországon kihalóban van, főként az elcsatolt területek népessége, akiket a nyugati civilizáció hála az Úristennek megkímélt „áldásos” hatásaitól, eldugott, kicsi falvaikban a tömegkommunikációs eszközök híján megőrizte és máig élteti ezt a szent hagyományt. A mi dolgunk, hogy a nagyvárosi lét csábos kényelmi befolyásait magunktól távol tartva, ismét behelyezkedjünk ebbe az életneőrző, embert Istenhez közelítő értékrendbe, s felélesszük a parázsból a lángot. Nem komplikált praktikákról van itt szó. Rendszeresen kellene látogatnunk szent helyeinket, gyermekeink kíséretében. Széles rónaságunk hatalmas ege alatt időnként bele kellene hallgatnunk Isten beszédes csendjébe. Mária-kegyhelyeinket látogatva szólnunk kellene hozzá, az Istenanyához, letéve ölébe életünk minden terhét, gondját, s rábízni életünket bizalommal arra az Erőre, mely körülölel és óv minket a vesztély minden órájában évezredek óta. Mindezen túl le kellene szoknunk arról, hogy az anyagvilág elvárásainak, követeléseinek és törvényeinek (a karrier, az anyagi előmenetel mindenhatósága, szolgálai önfeladás az előmenetelért stb.) olyan életrengető, nagy fontosságot tulajdonítsunk, hogy tőlünk független folyamatainak tehetetlen kiszolgáltatójává váljunk e rövid életre.

Itt meg kell említenem egy másik archaikus imát is, mert ez fontos vonással gazdagítja egyrészt a beavatásról adott képünket, másrészt ősvallásunkról alkotott képünket új elemmel árnyalja. Ebben a beavatandó lábánál megjelenik a „fényes Hold”, fejénél pedig a Nap. A beavatás eszerint a *Fény kétféle megjelenési formájába* való betekintés titkos tanítását is célozza. Táltos vallásunk, a *szkita őshit*, a *manicheizmus*, a *buddhizmus* (magyarul és helyesen *budaizmus*), a *zoroasztrianizmus* fény- és megvilágosodási kultusza csapódik itt le szemünk előtt, egy keresztény rítusba helyezett ősvallási, kultikus hagyomány rituáléja által. Az ősegyiptomi hagyomány ugyannerre mutat a *Napisten*, *Ré* és a *Fény Madarának*, *Hórusznak* a kultuszával. De, mint Szent Koronánkon, a *Nap* mellett megjelenik itt is a *Hold*, mely nem más, mint a *Napba öltözött égitest*, mely a Nap fényét tükrözi vissza az égbolton. Ő *Babba*, a *Napbaöltözött Istenanya*, aki Fiának Fényében fürdik, ahogy

Mária életének, küldetésének értelmére is Jézus születése, élete, tanításának kibontakozása és feltámadása által vetül értelem. Az Ő szerepe és küldetése nem más, mint hogy az ember éjjelre se maradjon *Fény* nélkül. S volt-e valaha sötétebb korszaka az ember történetének, mint a mai nap? *Babba-Mária* az ember, az anyagvilág szintjén Isten, a Szentháromság fényes tükre. Ő a közvetítő, a könyörgő, szószóló Anya minden ember számára, Ő az éjjelünkben világító égitest, a Fény reményteli Tükre, a Hold Asszonya. Ennek az ősi kultikus hagyománynak máig élő megnyilvánulása az egykor a székelység, immár a teljes magyarság *csíksomlyói búcsúja*, mely a hajnalpírban elnyugvó *Hold-Anya*, *Babba* történelem előtti hagyományára épül. S talán nem véletlen az sem, hogy ez a *Mária-ünnep* időpontját illetően a *pünkösdhöz* kötődik, a *Szentlélek* kiadásának, a Jézus-mozgalom kiszélesedése ünnepének napjára esik. Így *Mária*, a *Babba* alakja és jelentősége egybefonódik az éltető, vigasztaló *Szellemmel*, melynek ősi formájára utal talán (?) a *Csíksomlyó* név is (= *sólyom?*). Hogy ennek lényegét még jobban megértsük, engedjenek meg nekem egy kis eszme-futtatást.

Így elmondom, a *Szentlélek* a történelemben az anyagvilág szintjén akkor lép be először, amikor *Mária* megfogantja Tőle *Jézust*, a *Fény Fiát*. Emiatt ábrázolták pl. a *Magyar Szent Koronán* annak készítői a *Korona* tarkó felőli oldaláról eltávolított, jelenleg lappangó képen *Máriát* abban a pillanatban, amikor leszáll rá a *Szentlélek*. A *Szent Koronán* egykor hátul elhelyezett *Mária*-képen tehát a „*szepőtelen fogantatás*” pillanata látható. Ilyen módon *Jézus*, a *Fény Fia* e képen mint „*mag*” van jelen. A *mag* „*mag-gar / magyar*” népnévünk alapszava, mely egyrészt a *szárba szökkenő élet* képességét, másrészt *tudást, ösbölcsességet* jelent. Így *Isten Anyja* a *Szent Koronán* hátsó képen ezt az ösbölcsességet is hordozza egyben. *Isten ereje* a *Koronán* felül fekvő képből tehát a hátrafelé vezető pánton a *Máriára* leszálló *Szentlélek*, és a *magban* az anyagvilágba leszálló *Istenfiú* jelenlétében mint *bölcsesség* árad ki, az előre vezető pánton át a fejtetői pantokrátor-képről pedig mint az emberi szférába kiáradó *hatalom* terjed le. *Mária* azonban itt „*mag*”-hordozó, termékeny anyaként népiségünket, magyarságunkat is el- és befogadja méhébe. Ez két dolgot jelent: egyrészt metaforikus, de erőteljes utalás *Jézus népiségére*, hovartartozására, ugyanakkor meghatározza *Mária* és a magyar ember *anya-gyermek viszonyát* is. Így válik a *Szent Korona* szimbolikáján át nyilvánvalóvá az ösbölcsesség lényegi tanítása: a magyar létet a családot összetartó belső erő, a *szerelem* avatja nemzetté, melyet *Isten Szent Lelke* mint *Áldás*, az *Atya*, mint *Előd*, mint *Ős (-Ten)*, a *Babba* pedig mint *Édesanya*, mint el- és befogadó, szentel meg. A magyarság nem csupán mint *nép*, hanem mint *nemzet*, a szó szoros értelmében *család*. A nemzet, s rajta keresztül a nép akkor áll veszélyben, amikor ez a törvény nem világos előtte, amikor a kötelező családi szeretet helyébe a széthúzás, a belső feszültségek, a mérckelés, az irigység, a féltékenység lépnek. Ha valaki ismeri a *Szent Korona* történetét, láthatja, hogy e szentséget hordozó tárgyunk is akkor vonul mindig passzivitásba, akkor tűnik el a magyar közélet színéről, amikor a magyar szemelől veszi ezt a törvényt, s a nem isteni szándék szerinti létet fogadja el, teszi magáévá.

A Korona tehát eredetileg megjeleníti a tetőn elhelyezett képen az Atyát, elől a Fiút, s hátul az Istenanyát, a Szent Szellem hordozóját is egyben. Aki tehát ennek a Koronának a védelmében él, az az *Istencsalád* megszentelt közegében él. Ez a védelem a nemzettest körül korona-abroncsszerűen, a nagy mennyiséget, néptömeget, nemzetet összetartó erőintenzitással befelé, egy pontra koncentrálja hatását. Ez a pont pedig az emberi szellem központja, a megszentelt gondolat, az életet irányító, belső szentség forrása, a korona-csakra. Ez a központ, amint kimutattuk, a magyar nemzet esetében azonos helyen működik a szív-csakrával, így teremt a Szent Korona aktivitása *háromdimenziós* (érzelmi-értelmi-áldásbeli) biztonságot, egyensúlyt a magyar életben.

Mária, az emberi nemből kiválasztott Asszony sorsa, jelleme, szerepe ezáltal örök időkre összefonódik, eggyé válik a Szentlélek lényével, ahogy az emberi alkotó gondolat is az alkotásban valósul szemmel látható dologgá.

A Korona készítői tisztában voltak azzal, hogy a Szentlélek történelmünkben betöltött főszerepe először Márián keresztül, Jézus születése előtt kilenc hónappal nyilvánul valósággá, másodszer pedig Jézus halála, feltámadása és mennybemenetele után, az első pünkösdkor, amikor Jézus embertesti jelenlétének távoztával az újonnan alakuló Egyházban mint menyasszonyban ölt testet, fogan meg a Lélek. Kik vannak ekkor jelen? „*Mi pártusok, médek, elamíták, Mezopotámia, Judea, Kappadócia, Pontus, Ázsia, Frígia, Pamfília, Egyiptom és Líbia círenei körzetének lakói...*” – írja a Szentírás (*Ap.csel 2. 9-11.*) Nem véletlenül szól a felsorolás *többes szám első személyben*, hiszen itt valóban egy nép különböző területeken élő töredékeinek képviselői jelennek meg. A *pártusokat* ismerjük, a *médek* (madák) szkíták, *Elam* szintén a Birodalom tagja, *Mezopotámia* lakói ugyancsak azok, *Kappadócia* a szkíta birodalom kisázsiai részének darabja, a *Pontus* a Fekete-tenger déli partvidékének egy részét jelöli, *Pamfília* a mai Törökország déli, tengerparti sávján található, *Egyiptomról* és általában *Észak-Afrikáról* pedig tudjuk, hogy eredendően a szkíta-hun kultúrkörbe tartozó népek lakták. Itt tehát maga a Szentírás teszi kétségtelenné, hogy a *júdeai* hívőket is beleértve – itt valószínűleg a prozelita szkíták, a zsidók előtti őslakosság később Jézus-hitre tért csoportjáról van szó – ez a közösség meghatározó többségében a *pártus-hun*, azaz a *magyari* népközösség tagjainak soraiból került ki, melynek a Szentlélek ekkor adta meg az áldásos kereteket a Jézus-hitű Egyház létrehozására. Nem csoda, hogy mind értették a galileai apostolok nyelvét, az *arámit*, mely szintén ebből a kultúrkörből ered. Az első Egyháznak e népi jellege szinte előre meghatározza, a Szentlélek megszentelő jelenléte pedig rányomja erre a pecsétet, hogy mely nép körében talál majd otthonra egykor *Mária Ország*a, a *Regnum Marianum* a földön, s hogy e nép mely terv szerint és milyen hatalmas felelősséggel terjeszti ki ezt az Őstanítást az idők vége előtt.

Így lesz a frissen megalakult Egyház *menyasszony*, mert magában hordozza a termékenység lehetőségét. *Ezért veszti el az az egyházi képződmény egy igen fontos arcvonását, amely Máriát, a Szentlélektől eredő termékenység hordozóját nem tiszt-*

teli kellőképpen, azaz nem látja meg benne a Szentlélekkel való azonosság vonásait.

Most nézzük meg, hogyan működött a Lélek a magyar történelemben. A Lélek tehát mindig megtermékenyít, életet ad, elindít valami fontosat. Ugyanígy, az árpádi korban a Szentlélek a király személyét „termékenyíti”, szenteli meg a *Szent Korona* általi közvetlen beavatásban. De amikor a Koronát bitorló utolsó Habsburg labanc-király leteszi a kanalat, s amióta nem uralkodik földi király a magyarok fölött, a nemzet léte továbbra is a *királyság* államformájában folyik, és folyik ebben a pillanatban is, amikor ezeket a sorokat olvasod. Mert – Illyés szavával élve – a mai, létező *Magyar Királyság* valóban „haza a magasban”. Mert ha nincs magyar király, akkor Isten nevében a *nemzet* szenteltetik föl a Szent Korona alatt a kormányzásra, hiszen a *vezető* és a *nemzet* a Szent Koronában ugyanaz az eggyéforrott, egy dolog. A *nemzetről* pedig tudjuk, hogy a *néppel* csupán átfedésben él, de – sajnos – semmiképpen nem azonos azzal. Erre is vonatkozik Jézus közlése, mikor így szól: **„Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.”** Egy töröl szakadt és egylényegű személyek tehát a *nemzetvezető* és a *nemzet* a földi országban éppúgy, mint a Szentháromság tagjai is ugyanazon egy Lényeg köré gyűlt család tagjai a Mennyei Országban. Ebben a földi vetületben is megvan az uralkodó apa-képlet (*király vagy vezető*), a termékeny anya-képlet (*a Regnum Marianum Boldogasszonya*) és a gyermeki személy (*nép és nemzet*) is, melyet a Szent Korona (*a Szentlélek földi valósulása, anyagi létbe fogalmazódása*) lát el szellemi- és életenergiával.

Ezért teljesített az *Orbán-kormány* – talán tudattalanul is, bár ezutóbbit erősen kétlem – történelmi küldetést, amikor Szent Koronánkat visszahozatta a közéletbe, mégpedig egy soha nem látott méretekben zajló, nemzetellenes globalizációs folyamat, s egy despotikus, kozmopolita világrezsim hatalomra jutásának előestéjén. A Szent Koronát azonban el kellett vinni újra a Pilisbe, Esztergomba, hogy aktivitását megnyissák, s hogy onnan a Magyar Parlamentbe visszatérve valódi Erőként terjeszthesse ki hatalmát a Kárpát-medencére. *Talán nem éreztelen észrevenni, hogy a Szent Korona az Ő szállító hajón a szív-csakra bal oldalát járta be a Duna vonalán Budától Esztergomig. Nem akív felhívás-e ez egy egykori, a „gengszterváltás” kezdetén még baloldali elő számára lelkületének végleges átprogramozására, jelenlegi langyosságának, középutaskodó álbölcsekedésének feladására, a belső megtisztulásra?* Ezért vitték el tehát talán tudatosan, talán öntudatlanul a Koronát hajón Esztergomba, miközben a Szent Korona jelképesen újra egyesítette a folyó két partján összesereglett magyarországi és az elszakadt Felvidéken élő nemzetrészeket az iránta érzett hódolatban. Mert törvényszerű volt, hogy a Kárpát-medencét és a magyar nemzetet, a *kovászt* a világ egészére kiterbélyesedő szennyáradatban meg kell óvni a külvilágban zajló folyamatok következményeitől. Ezért fog itt, Magyarországon megdőlni a Gonosz Világbirodalma is, mert itt az történik, amit Isten akar, s nem az, amit az Istennek ellenszegülő, ártó hatalmak tervezgetnek.

Nem véletlen tehát, hogy Mária, akit *szent Gellért* megerősítésével, de már sok-

kal korábbi idők óta magyar őshittünk *Boldogasszonyával* azonosítunk, holdsarlón ábrázoltatik, hiszen az Ő küldetése a *Fény Fiának* világosságában, e Fény visszatükrözésében nyer teljes értelmet. Nem véletlen az sem, hogy az ó-szumír világban *Bau-Dug-Aszan* szentélye a *Hold-tisztelet* szumeri központjában, *Kis* városában állott, szemben az *Úristennek a mezopotámiai Úr* városban folytatott kultuszával, hiszen *Bau*, másként *Babba*, vagy *Baba* kultusza tényleg a *kiseb*bik kultusz, *Iz-Ten*, a *Te-Ram-Tu (Teremtő)* kultuszához képest.

Így jutunk el a pilisi pálosok beavatási szertarását elemezve archaikus népi imádságainkon keresztül Egyiptom, Mezopotámia szakrális kultuszaihoz, melyek a ködbe vesző őskorok paradicsomi állapotából kiszakadó ember nosztalgiját jelenítik meg egy romlásba zuhanó világ kezdetén. S így kalauzolnak el minket ezek a kultuszok néphagyományunkon keresztül nemcsak Szent Koronánk küldetésének, szerepének jobb megértéséhez, hanem egyúttal a Teremtés és az emberi küldetés, a magyar sors teljesebb megértéséhez, s a tiszta, erkölcsös magyar család Istentől kapott termékeny hármasságának, s ezen át Isten természetének megértéséhez is. A magyarság egyik jelenlegi komoly feladata tehát a család, a gyermekek, s a családi-nemzeti hagyományok mentális tisztaságának, épségének védelme minden károsító, csonkító hatalommal, erővel, tendenciával szemben!

It azonban rejtezik még valami, amire utalnom kell, ha a magyar népi bölcseség istenképet elemezzük, mert ez kiegészíti az ősi magyar istenkép megértését. A mai kereszténység az Istent idős férfit, egy nagypapa őszhajú, szakállas képében ábrázolja. Ez az ábrázolati hagyomány azonban csak a barokkban terjedt el. Korábban az Atyaistent többnyire egyáltalán *nem* ábrázolták, hiszen tudták, hogy Ő *ábrázolhatatlan*. Mezopotámiában éppúgy, mint ősi magyar hitünkben, amint azt Babba kultusza is mutatja, akinek a székelység Istennel egyenrangú erőt tulajdonít, sőt, néhol Istenhez nem is imádkoznak, csak Babbához, Babba alakja tulajdonképpen *Isten anyai jellegét* domborítja ki, mutatja meg. Babba és a Teremtő nem két külön istenség, vagy isteni lény. Csak mi, a mindent funkcionálisan lebontó, elemző, a racionalitás földhözragadtságában, szellemi szűköségben tévelygő teológiák és szofiák félreveltjei nem vesszük észre, hogy Babba és a Lélek, a Fiú és a Lélek, a Lélek és az Atya, az Atya és Babba ugyanaz az egyetlen egy Isten, akit a mezopotámiai ősnép *Él-ként*, azaz az Élet ősforrásaként tisztelt és imádott. Az *Élet* ugyanis egy és oszthatatlan, így annak forrása, a *Szeretet* is, maga *Isten* is az. A három pedig egy és ugyanaz. *Nem definiálható, csak szemlélhető, nem megérthető, csak szerethető, nem tárja föl magát minden emberi kezdeményezés ellenére, sem a tudományosan közeledő szemek előtt, mert lényege, hogy elrejtőzik a bölcsék és a hatalmasok előtt, ahogy írva áll, de kinyílik a kicsik és a gyengék, a gyermekek és a gyermekiek előtt.* Mert Istent megközelítőleg pontosan is csak absztrakt fogalmakban lehet megfogalmazni, inkább tettenérni, A hűvös ratio elől elrejtőzik s csak a szeretet előtt nyílik meg, mint *Ady* megfogalmazásában az „*Imádság háború után*” című költeményében: „*Béki*ts ki magaddal s magammal / hiszen Te vagy a béke...”. S valóban, amikor Istent szeretnénk megragadni, ösztönösen mindig a bé-

ke, a szeretet, a rend, a hűség fogalmai ugranak elő kelléktárunkból.

Andrej Rubljov, az orosz középkor ikonfestője is megértett valamit az egykor erre a területre is kiáradó szkíta-pártus ösbölcsesség lényegéből, mert ismert *Szentháromság-ikonján* az Isten valódi természetét inkább három nőies, talán méginkább nemi jellegtől mentes, teljesen légies, tiszta, fiatal, angyali alakban tárja elénk, mint az ismert Atya alakjában. Ez a három angyali alak az eucharisztia asztala körül foglal helyet, a Szent Kehely körül. Ez az ábrázolat is kinyilvánítja a családi hármasság egységének lényegét.

Szent Koronánk tehát tudatja velünk, hogy Isten ábrázolhatatlan, s ha fogalmat akarunk alkotni róla, akkor Jézus képében állítjuk magunk elé alakját, hiszen Jézus maga mondotta : „*Aki engem lát, látja az Atyát.*” Így kerül a Koronára kétszer Jézus alakja: egyszer előre, a látható, szemlélhető szférába, oldalán a két életfával, jelezvén földre születésének lényegét: az Isten személyesen belépett az emberi történelembe. Ennek a Jézus-alaknak két oldalán megjelenik a nevét jelző, egyértelműsítő két betűpáros is: **IC** és **XC**, azaz *Iszosz Hresztosz* (görög: *Jézus, a Szabadító*). Másodszer pedig a Korona láthatatlan tetejére a *Nappal* és a *Holddal* két oldalán (*a férfi és női jelleg jelképeivel, melyek a világmindenséget is felépítik – yin-yang*), ahol az *Atya*, a *Láthatatlan*, a *Kozmosz ura* és alkotója, a mindenütt jelenlévő, az *Örök Jelenlét* lakik. A koronatető Pantokrátor-képen szintén feltűnő két életfa a két kép közötti összekötő kapocs, mely jelzi, hogy a két ábrázolat alakjai *egylényegűek*, mert az élet egy és oszthatatlan.

További érdekes dolog, hogy a *láthatatlan*, a Korona tetején elhelyezett pantokrátor-alak a Koronának épp azon a pontján, a fejtetőn jelenik meg, ahol a szerzetesi hagyomány a haját kiborotválja, s ennek a koponyán elhelyezkedő területnek, mely a *korona-csakra* elhelyezkedési pontja, a neve: „*pilis*”. Ez a „*pilis*” az emberi fej azon pontja, amelyen keresztül az Isten uralkodói ereje, megszentelve azt, leszáll a szakrális, azaz apostol-király szellemiségébe. A szerzetes a fejtetői „*pilis*” kopasszá tételével – úgymond – „szabad utat” nyit az isteni szeretet-befolyás és bölcsesség előtt a *korona-csakra* számára. Kissé banális hasonlattal élve olyan ez, mint egy erdőirtás, ahol a föld a Nap fénye előtt nyitottá válik, emberi művelésre, növénytermesztésre, azaz *élet teremtésre*, életaktivitás megnyitására válik alkalmassá. Ezen a fejponton érintkezik a beavatott szerzetes Isten teremtő erejével. A *Pilis-hegység* pedig az a földrajzi pont, amelyen át beavatott király híján a magyar nemzet is elérheti az Istent, hiszen itt egyesülnek a létfontosságú energiák a magyarság számára egy *csokorban*. S ezért kellett a *Pilisben* lennie a királyt koronázó ősi helynek, ahol a tájban és a király testi mivoltában egyszerre ért le az ég a földre. Felülről jön az isteni bölcsesség egy direkt beavatás keretében, míg alulról a magyar föld eme megszentelt pontja a gyökerek éltető szellemi-lelki nedveit szállítja felfelé az uralkodó számára. Ezen a földrajzi ponton kapcsolódik össze az anyag- és a szellemvilág az ember beavatandó létében, és sűrűi egybe esszenciálisan e kettősség a magyar szakrális király személyében, küldetésében és hivatásában. Csodálatos összefonódás e pszichikai, és egyben fizikai egybeesése a

- 1.) *Szent Korona élő szimbolikájának,*
- 2.) *a beavatottság tényének, és*
- 3.) *a Pilis-hegység érzelmi-értelmi energiaközpont voltának,*

mely jelenség a *szent magyar nyelv* fogalomrendszerén keresztül minket is beavat egy titokba: *Isten és a magyarság szoros szövetségének, megbonthatatlan történelmi egyezségének titkába.* Ennek lényege pedig a következőkben foglalható össze:

Istent tehát éppúgy elképzelhetjük nőnek is, mint férfinak, hiszen Isten nem rendelkezik domináns nemmel, ahogy egy család sem rendelkezik azzal, hanem éppúgy nőiséggel is, mint férfiséggel. *Isten ugyanis egy család: Atya, Anya, Fiú, akiket az Összetartozás, a Hűség, a Szeretet termékenyítő Lelke tölt be.* Mivel a Szent Koronán is Istennek ez a család-jellege domborodik ki erőteljesen, számunkra, magyaroknak ez azt az üzenetet hordozza, hogy tehát a *Magyar Szent Koronán,* az Ő minden magyarok fölötti fennhatóságán keresztül, *minden magyar ember egyben testvére is egymásnak.* Néha rossz testvérként is egy család tagjai vagyunk valahányan! Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni! Persze, s ez beláthatatlan idők óta így volt, ez a „magyarság” már rég nem származástani, biológiai jellemzőket feltüntető fogalom, sokkal inkább erkölcsi döntés, érzelmi-lelki azonosságutdat, szellemi tisztaság kérdése.

Ez a testvériség megbonthatatlan, hiszen van közös gondviselő Édesapánk, akit semmilyen politikai rendszer nem képes „leváltani” apaságának szerepéről, van Édesanyánk, aki szintűgy leválthatatlan anyai, s egyben királynői szerepéről. Ő soha érvényét nem veszítő módon fogadta el ezt a szerepet Babba-Mária mivoltában, s ha Ő az Édesanyánk, akkor Őrajta keresztül örökös testvért is kaptunk a Fény Fiának, Jézusnak személyében. Talán e ponton megértjük, miért nevezik a régi krónikák a magyarokat „*királyi szkitáknak*”. Ezt a családot, melynek fiai és leányai vagyunk, tartalmaz, embert formáló, erkölcsös, szentséggel telített családi élet jellemzi, mely szellemiséget Őseink a *Turul,* a Fény Madarának képében jelenítettek meg. Mire mutat a *Turul*?

1. *Fényhordozó,* azaz Isten Szellemének követe. Akit ez a Fény világít be, az világosságban járja élete útjait.

2. Jelenléte *megszentelő* érintés a számunkra, a termékenyítő *áldás* hordozója.

3. *Vezető, céltudatos jellemet* sugároz, aki nemzetünk hazakereső részét visszahozta az őshazába. (Az egyik honfoglalás-történetben Árpádot és népét a *Turul* vezet hazra a Kárpátok közé.) Ha a nép nem ismeri az utat, Ő mindenhol tudja az irányt.

4. Ugyanakkor *ragadozómadár,* ami *harcias keménységet* jelez, amit tőle kölcsönzünk, ha külső támadásnak vagyunk kitéve.

Történelmünk eme *turulos* jellemvonásainkat szintén kidomborítja. Érdekes, hogy a *Turul,* azaz a *kerecsensólyom* legnyugatibb előfordulási helye a *Kárpát-medence.* Tőlünk nyugatra nem létezik ez a madárfaj, csak Kelet felé él. Élettere a Kínai Nagy Fal és a Kárpát-medence nyugati gyepűi között terül el.

Ez egy mélyen misztikus, ugyanakkor közvetlen és bensőséges, *családi* kapcsó-

lat, melyet a magyarság – már aki viselkedésével, felvállalt nemzetidegen ideológiájával, torz vallási képzeteivel, magyarságának politikai megcsúfolásával nem zárja ki magát ebből a körből – Istennel, az emberiség Teremtőjével ápolhat, ha akar. Innen származik a „*magyarok Istene*” kifejezés is, mely fogalom azonban az emberiség más nemzeteit nem rekeszti ki az istengyermekség kategóriájából, mint pl. a zsidó vallás jahweista torzképe, mert előbbi csupán egyfajta speciális kapcsolatra utal, amelyet a magyar ember és Isten között létrejött az idők folyamán. Tehát testvérek vagyunk valahányan, s ez a testvérség nem pusztán fiziológiai, genetikai tény. Összekötő kapcsunk pedig senki más, mint Isten Fia, Jézus! Benne testesül testvériségünk, mert Ő is a mi test-vér-jellegünkkel, népi hovatarozásunkkal született a világra. Ez definiálta számunkra mindenkor fentről kapott küldetésünket is, mely soha nem a *kiválasztottság*, az *uralom*, hanem mindig a *felelősség* és a *feladatok* felé mutat. S mivel természetesen túli szüleink az Örökkévalóságból vállaltak így fel minket, *ezen a testvériségen az elmúlás sem változott!* Itt nyugszik a magyar ki nyilatkoztatásnak az őseinkről alkotott nemzetközppontú elképzelése, mely a magyart a földi lét után egy égi seregbe, Atilla halála óta szeretett fiának, *Csabának (Irnik)* a seregébe sorozza. Ezzel ősi hitünk jelzi, hogy össze válásunkkal, távozásunkkal nem szűnik meg magyarságunk személyes felelőssége, inkább felértékelődik, hiszen az ősök odaatról, a Hadak Útjáról vigyázzák a magyar életet, s onnan lépnek vissza mint őnhit, életigenlés és kőkemény életerő a csillagvilágból, a nemzet földi történelmének veszélyei közepette. Csillaggá kell válunk majd nekünk is, s úgy kell élnünk, hogy égi útmutatókká legyünk földi létünk alámerülésével a sötét éjszakákon, melyek nemzetünket a reménység fényével világítják be. Ez a szüntelen családi együtvértarozás az egész örökkévalóságra szól, azaz arra az *Országra* is érvényes, amely majd Jézus visszatérte, az apokalipszis lezárulta után épül fel a világban! Erre az örökkérvényű törvényre nyomott isteni pecsét a *Magyar Szent Korona*.

Hogy a földi és az azon túli magyar sors milyen mélyen összefonódik a felelőség fogalmával, arra nézve vegyük most sorra példaként a pálos rend olyan belső értékeit, melyek ebbe az irányba mutatnak!

IX.

Pálos küldetés és magyar sors

Hogy ez a mélyreható azonosságtudat, ez az elszakíthatatlan nemzeti kötelék milyen hatalmas erőt képvisel, arra Szántai Lajosnak a pálosokról szóló híradásai további fényt vetnek:

„A pálosokat arról lehetett felismerni a középkorban, hogy halálukkal nem hagytak maguk után olyan holttestet, amit az enyészet ki tudott volna kezdeni. A pálos valóban megismerte a halált, szembenézett a halállal, felrepült a lelke az égbe, ami azt jelenti, hogy égi erőkkel felvértezve jött vissza a földre, az égi testet visszahozta a földi testébe, és ezért a holtteste romlatlan maradt. Gyöngyösi Ger-

gely azt írta, hogy ő erről nem akar sokmindent mondani, mert úgy tűnne, hogy csak dicsekedni akar, mert a nép ajkán éppen elég csodatételről esik szó, és aki többre kíváncsi, forduljon a néphez. ...Amikor Kapisztrán Szent János elvetődött Márianosztrára, és ott felkereste a pálosokat, akkor egészen egyszerűen felkiáltott: 'Hogyha élő szenteket akartok látni, menjetek Nosztrára.'

„Gyöngyösi Gergely ehhez hozzát teszi, – írja továbbá Szántai – *hogy nemcsak élő szentek vannak itt, hanem mind a mai napig látható, hogy őseink ott fekszenek fedetlen kőkoporsóikban, romlatlan testtel.*” A „szent”-ségre egyértelműen utal a romolhatatlan test, de ez nem is lehet másként, mert „*a test Isten temploma*”, s így a megszentelt élet energiái behálózják a látható testet is, amelyben a megszentelődés útját állja a romlásnak. Ennek van egy még az említetteknel is hangsúlyosabb példája jelenkorunkból: Amikor a szentté avatott, stigmatizált olasz Pio atya sírját 1999. május 2-án, a szertartás keretében felnyitották, csak a ruháit találták meg benne, teste nyomtalanul eltűnt az anyagvilágból. Az ő életszentsége és beavatottsága olyan mértékű volt, hogy még romolhatatlan testet sem hagyott maga után. Mária, Isten Anyja után Ő az első, akinek halála után teste is átvitett Istenhez, a „túlso partra”.

Tudjuk, hogy az árpádi honvisszafoglaláskor a főörzs első ténykedése, hogy a szellemi-lelki kontinuitást biztosítsa, ezért a vezérlő fejedelem felkeresi a Pilist, s annak szívében megkeresi Atilla király városát, s ott rendezi be fejedelmi udvarát. A pálosok első ténykedése is az, hogy ebben a földrajzi térségben, ahogy a régi krónika feljegyezte róluk, a pilisi hegyoldalakban található ősi barlangok mélyét „*jól felkutatták*”. Ez a valóságban is megtörtént, de a *barlang* egyben jelkép is, a *mélység*, a *rejteki lét* szimbóluma. A pálosok tehát a mélységeket, életünk végső értelmét, titkait kutatták, s érezhetően meg is találták, amit kerestek.

Miért fontosak a számukra, magyarok számára ezek a barlangok? Mert valami olyasmit rejtenek, aminek megeléje a pálosok számára elengedhetetlen volt.

Ami nekik életfontosságú, az a magyar nemzetnek is az!

Ma ennek mibenlétéről még sok konkrétum nem tudunk, de azt igen, hogy a Pilis ma is rejt még a magyarság fennmaradása, túlélése számára misztikus jelentőségű erőket, titkokat, soha nem is álmodott energiákat. Azt is feltételezhetjük, hogy a pálosok szerepe volt a Föld szív- és korona-csakrájának tisztántartása, az életenergiák áramlásának fokozatos, szellemi biztosítása is. Persze ez nem egyfajta „tavaszi nagytakarítás”, amolyan lomtalanítás, az erdei szemét összegyűjtése, sokkal inkább az energiamezők áramlásának útjában álló feszültségek, fekete, rossz, romboló lelki-szellemi energiák, berögzöttségek eltávolítása. Ebben nyilván a megszentelt tevékenység, a jó gondolatok létre hívása, a fehér, tiszta energiák forrásainak megnyitása voltak a lehetőségeik. És a tevékeny praktikák mellett az állandó Istenhez fordulás, az imádság, a test és lélek mértéktartásával megvalósuló áldozathozatal. Ezért szálltak le a barlangi mélységekbe, mert változtatni mindig, minden korban csak a mélyrétegekben lehet és kifizetődő. A külszínen folynak az állandó változások, az örök érték, a csend mérhetetlen ajándékai, a mozdulatlan értékállandó-

ság mindig a mélységekben rejlik, mint ahogy a tengerek, óceánok mélye sem engedi be az állandó változások áramlatait. Úgy van ez, ahogy József Attila írja a *Dunánál* c. versében: „...*fecseg a felszín és hallgat a mély*”.

Ósi kultuszok, őseink honfoglalás előtti és utáni ittlétének leletegyüttesei rejtőzhetnek tehát a Pilisben, ahol 1994. és 98. között, érdekes módon, pont olyan helyeken indultak meg, s folynak ma is – még az állami tv-adók általi reklámokban is propagálva – a lakópark építkezések, ahol ősrög romok, szent emlékek találhatók. A kozmopolita- és kommunista értékvesztőkből összeszövetkező, ideiglenes hatalom nem engedélyezi ezen emlékek feltárását ma sem, nem ad rá anyagi támogatást. Még említésük is szigorúan tilos, mint egykor, a csermanekjankók sötét, állati idejében. Pedig el kellene kezdeni végre a kutatást, mert nemzeti identitásunk az emlékek háttere nélkül elvész, s vele vesznek a még meglévő emlékek is. Nem hihető, hogy ne lennének olyan magyar hazafiak, akik összeköttetések és vagyónuk révén erre is áldozni tudnának egy keveset. Minthogy azt sem szabad hagyunk, hogy szellemi életünk már felszínre bukkant, szent tárgyi emlékei sorszámmal ellátott, múzeumi objektumokká lényegtelenüljenek, nem engedhetjük meg azt sem, hogy a föld mélyén pihenő, *materializálódott magyar identitás* rejtve maradjon.

Tudjuk, hogy a pálosok a szó szoros értelmében nem voltak remeték. *Török József vallástörténész* számol be arról, hogy a pálos szerzetesek gyakorta bejártak Esztergomba a maguk készíttette kosarakat a piacon eladni, ott élelmiszert vásároltak, majd felkeresték az *esztergomi érseket*, és a nemzet dolgairól elbeszélgettek a *magyar zászlósurrakkal* is. A remeteség lényege, hogy a vérbeli remete nem hagyja el búvóhelyét. Különbözik a világi élettől, és elvonul abból, nem törődik vele többé. Ez az európai római katolikus szerzetesség egyik célkitűzése: a remeteség általi teljes lemondás a világi életéről. A kapcsolat tehát megszűnik.

A pálosok azonban másfajta képletet mutatnak a magyar középkorban. Az említettek azt jelentik, hogy aktívak voltak a magyarság politikai sorsának alakításában is. A jelek azt mutatják, hogy a nemzet vezetői ezt kifejezetten jónéven vették tőlük. A pálosok ugyanazon okból választották lakóhelyüknek, működési területüknek a Pilist, amiért oda helyeződik a királyi központ is: mert pontosan tudták, hogy a Pilis a Föld szíve, s hogy ugyancsak ott található a korona-csakra (az agy) is, mely Esztergom királyvárosban anyagiassult. Így a pálosok a Kárpát-medencei ösbölcsesség hordozóivá és kinyilvánítóivá válnak, s evilági sorsuk mélyen összekötődött a magyar sorskérdésekkel, pontosabban fogalmazva: a pálosok küldetészerűen kötötték sorsukat, életüket a magyar nemzet sorsához, annak alakításában részt is vettek. A szív-csakra működésében való aktív részvételük arra is utal, hogy fontos szerepe van a rendnek a magyar nemzet érzelmi-lelki életének alakításában, a korona-csakra jelenléte szerint pedig a nemzet szellemi habitusának kézbentartása is a feladatuk volt. A szellem és a lélek az emberi lény felépítésének két fontos rétege. Ez a két réteg a magyar létben eggyé olvad, elválaszthatatlan, ahogy a magyar sors is elválaszthatatlan a pálos rend sorsától és történelmi szerepétől. Ugyan-

akkor tudjuk, hogy beavatásuk során a testi halálba avattattak be, s hogy testi haláluk után testük nem romlott meg. Így a *testnek* is urai voltak úgy, hogy a testiséget a beavatás által legyőzték, uralkodtak rajta. Ez az *indiai jóga*, az *ayurveda* és más őskeleti gyógyító és karbantartó praktikák, mint az őshun akupresszúra célkitűzése is, tehát a pálos rend ezeket az értékeket is megjeleníti. A pálos rend ennél fogva azonos a magyar léttel, életük a magyarsággal való közösség tökéletes és legteljesebb körű felvállalása. Ez nem pusztán sorsközösség, annál sokkal több. A rend akkor tűnik el a színről, húzódik vissza, amikor a nemzet lelki-szellemi szintje süllyedni kezd, s akkor támad fel, amikor ez a süllyedés a mélypontra jut. Ez azt sugallja, hogy a süllyedésben nem vesznek részt, de a mélypontra jutott nemzetet erejük teljes megtartásával megsegítik, ha eljön az ideje. Olyanok, mint *Csaba* égi serege, melyet a bajba jutott székely-magyar visszavár a *Hadak Útján*, ha bajba jut.

Szántai Lajos idézi a rendalapító Szent Özséb életrajzából azt a tényt is, hogy Özséb már az „*anyatejjel magába szívta a bölcsességet*”. Sokat mond ez a szerényen hangzó közlés is. Ő, aki tudvalevőleg oldalágon a *Turul-dinasztia*, az *Árpád-ház* rokona volt, tehát e jelképes beszéd szerint a *Tej útjához*, a *Tejúthoz* költőd bölcsességet szerzett. A *Tejút* a magyarok számára a *Hadak Útja*, amelyen a meghalt ősök lelkei lovaikon visszanyargaltak Isten Atya, a Nap fényvilágába. Ezért a lovas temetkezések. Tehát a Tejút a földi síkot az égiekkel összekötő köldökzsinór, kapocs a földi tér és a csillagvilág, Isten létezésének mítikus terei között. Mint már megállapítottuk, a magyar szubsztancia materializálódott létében ez az asztrális köldökzsinór a Pilis-hegységben ért le az anyagvilágba. Mivel ilyenformán a *Turul-dinasztiabeli* Özséb beavatottsága az ősökkel való élő, állandó kapcsolatot is jelenti, ezzel a pálos beavatás a rendet is szorosan hozzákötözi az *Árpád-ház*, a *Turul-dinasztia* sorsához. Erre vonatkozólag igen beszédes tényanyag áll a rendelkezésünkre, melyeket szintén Szántai L. közöl. *Szent Özséb* pont abban az évben, 1270-ben hal meg, amikor *IV. Béla* itthagyja az árnyékvilágot. Őt a rend élén *Benedek generális* követi, aki 1290-ben távozik. Talán nem lepődünk meg, ha megtudjuk, ebben az évben hal meg *IV. László* király. A következő pálos generális 1301-ben hal meg, pont abban az évben, amikor *III. András* királyunk. A pálos generálisok tehát életükben és halálukban egyaránt a *Turul-dinasztia* szolgálatában állnak. Mintegy összekötői az Mennyei és a földi Szent Magyar Birodalomnak. Amikor a dinasztia földi képviselője távozik, az ő földi aktivitását erősítő, segítő pálos rendi vezető is távozik vele együtt, s útjuk a Pilisből a *Hadak Útján* vezet felfelé, az ősök világába, ahonnan magyar népünk mindig visszavárja őket *Csaba* királyfi seregében, ha a nemzetet fenyegetés éri. Amikor a korona-csakra időlegesen megürül, megürül a szív-csakra is, hogy mindkettő fiatal élettel, hivatással, küldetéssel, sorssal, jövővel töltődhessen újra. A veszteséget, a kimúló értéket mindjárt és azonnal feltöltődés, utánpótlás követi. Ezért nincsen a magyarnak semmilyen körülmények között félnivalója, hiszen Isten Lelke a rejtett törvények útján mint csordogáló patak vize, táplálja a magyar lelket, szellemet és testet, s itt csak az válik hazátlanná, otthontalanná, életképtelenné, aki akarattal ellenáll ennek az áram-

nak. Azért stagnál a társadalom élete immár mintegy fél évszázada, mert azóta olyan államformák vegetálnak Magyarországon, melyek ennek a nemzetnek nem természetes létformái. Olyan ez, mintha valaki, aki vérátömlesztést kap, folyamatosan a vérével össze nem egyeztethető vércsoporttól kapna utánpótlást. A folyamatos vérátömlesztés éppen csak életben tartja, miközben folyamatosan veszti el életerejét, azaz passzívításra, leépülésre kényszerül. Ha az Istentől előírt szakrális királyság államformája, a Szent Korona jogrendje a magát legalizálni igyekvő, hivatalos politikai életben is elismerést nyerhetne, azonnali, automatikus fellendülésnek indulna a magyar élet minden vonatkozása.

X.

Summa summarum: a magyar jellem és magyar élet a megtisztulás útjain

A Kárpát-medence forrásvidék. Az volt már mélységes mély idők óta, s az ma is. Központ, amelyen a nemzet *beavatása* évezredek óta folytonosan zajlik, miközben annak önhite tökéletesedik. Földrajzilag is központ, ez egy Európa térkép és egy körző segítségével kétségtelenné válik. Kulturális központ, ami szellemi nagyságát bizonyítja, s amint jelenkori történetünk láttatja, pszichikailag is innen indul ki minden-minden folyamat, ami a vén kontinens lelki életét irányítja. Ennek a meghívásnak, amit a „*magyarnak lenni*” jelent, ellent lehet mondani, de ez személyes, egyéni döntés, s az illetőnek számolnia kell a következményekkel, mely a nemzettestből való kizuhanással jár, ahogy ez történt a Habsburg dinasztiával, Károlyi Mihállyal, Kun Béla és bünbandája tagjaival, Rákosi Mátyással, Kádár-Csermanek Jánossal, és ahogy ez fog történni a többi, jelenlegi hazaárulókkal is. A Habsburgok pl. a Magyarország feletti hatalmukkal egycsapásra elvesztették a mintegy egy ezredéven át érlelt, növelt történelmi szerepüket is, s ma már csak saját ösztöneiken uralkodhatnak, ha akarnak. De ez történt Kádár kommunistáival is, és ez fog történni a maradék, kapitalistává vedlett szervilis, liberál-bolsevik csöcsleléktudatúakkal is.

Mert ez a vidék az emberi kultúra bölcsője, a paradicsomkert. Valószínű, hogy a tudományos semmitmondáshoz szoktatott fülekben különösen csenghet, de *Magyarország, a Kárpát-medence természetfölötti erők anyagiassulásából, materializálódásából alakult földrajzi képződmény.*

A világon mindenütt, ahol ember él és kultúra fejlődik, az ember ősi ösztönére hagyatkozva megtalálta azokat a pontokat, ahol szent helyeit berendezhette. Nincsen vallás, nincsen szellemi mozgalom, amely ne alakította volna ki rítusait, s ezekhez ne kutatott volna szent helyek után. La Salette, Lourdes, Medugore, Fatima sok más mellett egytől-egyig az égi Édesanya személyéhez kapcsolódó pontjai a világnak. Nem az ember találta ki őket, de az ember vette észre őket, s odaadón alkalmazkodott a felső világból oda szüremkedő erők terében ezekhez a forráshe-lyekhez. Érdekes, hogy szinte minden Jézussal és Máriával kapcsolatos szenthe-

lyen fizikailag is jelen van a csordogáló forrásvíz, mely szimbolikusan azt jelenti, hogy e helyen piszkot lehet lemosni, meg lehet tisztulni, terheket lehet letenni. Ilyen a Duna dél-alföldi partjától keletre meghúzódó csodálatos erejű kegyhelyünk is, *Máriakönyve*, a helyi horvátok nyelvén *Vodica* a maga szent kútjával, forrásával *Bajától* néhány kilométerre dél felé, mely nevében hordja a *tisztító vizet*. De ezek a szenthelyek erőforrások is egyben, ahol felfakadnak a belső forrásvizek is, melyek – miként a természetadta forrás tisztít – úgy tisztítják belső életünket is. Az ember – ahogy azt *Daczó Árpád* ferences atya írja –, képtelen könnyezés nélkül megállani *Babba* jelenlétének hatalmas érzését, ha lábát beteszi a csíksomlyói búcsujáró templomba.

Daczó Árpád leírja, hogy *Somlyón* járt egyszer egy református férfi, *Zöld János* mikroelektronikus szakember a búcsún, aki azt gondolta, a sírás női dolog, ő bizony meg sem hatódik, ha belép a templomba, s meglepődve nézte az ott sírdogáló férfiakat. „*Csupa kíváncsiságból beállt ő is a sorba, hogy közléről is megnézte Máriának faszobrát. Fel is ment a lépcsőn, jól meg is nézte. Amint nézte, egyszer csak kinyílt benne valami. Lelkének egy zárt kis ajtaja, s valami vékony fény sugar úgy bevilágított oda, hogy ragyogni kezdett benne minden. Át is melegegett tőle a lelke, s amint nézte Máriát, hát úgy érezte, hogy hirtelen rászállt a szemére valami bogár. Odakapott, s hát nem bogár, hanem egy könnycsepp volt. Letörölte hirtelen, nehogy meglássák mások is, de utána kigurult onnan a másik gyöngyszem is, aztán a harmadik, és utána a többi. Hamar lefelé indult a lépcsőn. Lejővet már nem szégyellte, hogy ő is éppen úgy sírt, mint a többi boldogan síró. Miért? Egyszerűen csak azért, mert Csíksomlyón sírni kell.*” De éppúgy, rázkódó vállakkal a templomi orgona billentyűzetére borulva zokogott ott egykor *Móricz Zsiga* bácsi is, mint a mai zarándokok. Mert az Édesanya otthona eredetünk forrása, akárhol is legyen a világban, s a lelki forrásvíz, az emberi könny éppúgy tisztít belül, mint a tiszta forrás vize a kezünket, arcunkat odakintről. A földrajzi Magyarországnak is vannak mélyből feltörő vizei, melyek szinte mindenütt gyógyító hatásúak, és forróak. A természet szimbolikájában, mint eddig is láthattuk pl. a Pilis kapcsán, Isten előszeretettel rejtette el üzeneteit. A magyar föld, ha forrásaiban kísírja lelki tartalmait, könnyei forróak, gyógyító, testet-lelket könnyítő hatásúak. Vajon mond-e ez nekünk, mai magyaroknak valamit?

A magyar embernek van tehát egy misztikus Édesanyja, aki minden pillanatban mellette áll, mindig megsegíti, csak kérnie kell. S talán még akkor is, ha nem kéri Őt. Édesanyja királynő, kinek fiai és leányai királyi vérből születtek. Ez a Haza az otthon, a szülői ház, ahová csak hazatérni lehet. S mert e szent helyek a tisztulás helyei, s az embert ősidők óta a zokogás tisztítja meg bűneitől, a világ szennjétől, terhétől, magányától, az emberek messzi vidékekről zarándokolnak el ezekre, hogy megmerítkezzenek a végtelen szeretet forrásában. Ezért olyan fontos e terület megszerzése a történelem során mindenféle külső hatalmakkal, akik e forrás közelébe akarnak férni, s ezért olyan lehetetlen, mert ennek a földnek, a magyar földnek a szentsége valóban *etnikum-specifikus*. A megszentelődés csak azoknak

szól, csak azoknak érvényes a felkérés, **akik a magyar nemzethez tartoznak**. 800 évig, feltételek nélkül lett ez forrásvidéke a hozzánk, Szent Koronánkhoz csatlakozott horvát népnek, s a magyarral egykor hasonulni vágyó ugor-szlovákságnak, a tótoknak is, s ennek megérzése volt az a védelem, melyben történelmünk során oly sok kései betelepülő kívánt osztozni velünk: oláhok, szerbek, örmények, ukránok, ruszinok. A nemzethez tartozás fogalma, amint láthatjuk, nyitott, s mint azt tudjuk, a Kárpát-medencében nem beleszületés kérdése. A beleszületés csupán egy különös, hangsúlyos *ajánlat*, egy felhívás a sorsvállalásra, a nemzethez tartozás azonban lelki, érzelmi azonosulás, egyfajta tudat, amelyet nem lehet sem érdekből, sem félelemből, sem más okkal levetni többet, mert a belső, az érzékeny rétegeket védő bőrré válik az emberen. Így azokat azonban nem kell, nem szabad a nemzethez tartozónak tartanunk, akik bár itt születtek, bár többé-kevésbé beszélnek a magyar nyelvet, ismerik ősi kultúránkat, mégsem érzik magukat hozzánk tartozónak, inkább elleségnak tartják magukat, s ennek az elfajzásnak pl. a politikai, vagy a kulturális életben állandóan jelét adják.

A világon az egyedüli földrajzi és etnográfiai ösalakulat a Kárpát-medence, s itt most nagy levegőt veszek, mielőtt kimondom: *amely teljes egészében, teljes kiterjedésében egyetlen, hatalmas szenthely, ha úgy tetszik, kegyhely. Ennek az országnyi szenthelynek legfeltűnőbb ismertetőjele, hogy szentségi hatósugarának határai egybeesnek egy földrajzi egység, a Kárpátok körülzárt ország határaival éppúgy, mint a magyar etnikum kiterjedésének határaival. Ennek a szenthelynek, Egyháznak az oltárköve, tabernákulumuma és kútfője a Pilis-hegység, amely a magyar lélek és a magyar szellem feltörésének központja, a magyar identitás szellemi-lelki kifejezője, s egyben Isten és ember párbeszédének, kézfogásának, egybeszerveződésének, összetartozásának koordinátpontja. Itt buzog ugyanis a felszínre az éltető szeretet-energia a magyar történelem évezredeiben, s kiváltképpen az elmúlt évezred folyamán, s itt van a kontroll, a lelkiismeret és önismeret energiáinak forrásvidéke is.*

Igaza van Szántai Lajosnak, amikor azt írja, hogy ez a forrás ellátja energiával az egész medencét, de ez az energia az ő szavaival élve „*etnikumspecifikus*”. A Kárpát-medence népei, a Szent Koronához egykor csatlakozott népek közül legújabb kori történelmünk során mindenki nagyot szakított a területekből magának. Itt a kegyetlen történelmi tények azt sugallják, ennek a XX. századi gyalázatnak egyetlen vesztese van csak: a magyarság. A tények mögött meghúzódó valóság azonban mást tanít. Mert ma ez az egyetlen etnikum ebben a térségben, amely szétszórattatásában, megfeszítettetésében is őrzött és gyarapodott. Itt van egyedül biztonság és gazdagság, becsület és hit, itt létezik egyedül a térségben, a csonka hazában produktív élet minden aljas külső és belső szándék ellenére. Sőt, a belső ellenség naponkénti támadásainak ellenére erősödünk szellemben, jellemben, akaratban és bátorságban, s mindennek ellenére mára visszahódítottuk honi nemzetrészünk szívének mintegy felét a rendes útra. Eljön az idő, amikor az „*utódnépek*” szívesen visszatérnének majd a Szent Korona uralma alá, de kérdéses, hogy ezt a

területekkel együtt majd megtehetik-e, mert a területek minden kétséget kizáróan vissza fognak térni. Vannak már tanult, beavatott szószólóink, akik időt, pénzt és fáradságot nem kímélve járnak a Hazát és evangelizálják a magyar lelket, felkészítve azt a perdöntő lelki ütközetre a gonosz erők ellen. A török kor óta ez Eurázsia egyetlen foltja, ahol a néplélek nem csak érti, hanem gyakorolja is, hogy mit jelent a szabadság. Egyéb, korábbi szabadságküzdelmek mellett 1848-ban, 1956 táján voltak Európában másutt is felkelések, forradalmak, de a szabadság utáni mély igény, gyökerekig ható, elemien erős áhítás egyedül a magyarokat vitte rá egy, a túlerővel szembeni *háború* folytatására. Trianon után is, a 19-es patkányládás erkölcsi következménye után is képesek voltunk talpra állni, s területeink nagy része visszatért.

A kommunista szocializmus gyalázatába hajtott népek közül is az egyetlen volt a magyar, mely elsőként dobta le magáról a béklyót, s nem csupán forrongott, elégedetlenkedett, höszögött, hanem alaposan belaharapott a vörös húsba. Léptére olyant döntött a föld, hogy ledőlt tőle még a távol húzott berlini fal is, s horogra akadtak még a külföld gyalázatos kommunista gazemberei is. Még a „*román forradalomnak*” titulált erdélyi felkeléshez is egy velejéig igaz, magyar pap kellett, nélküle a *conducator*, a „*Kárpátok géniusza*” tán még ma is élne, és virágozna a vámpír-család minden egyéb ékessége is. Mi voltunk az elsők, akik lerügtek magunkról minden félévszázados butítás és hazugságtömeg ellenére a téboly ránknehezedő, vörös dögét, s üvöltöttük bele a jóléti rezignáltságában félhülye Nyugat képébe, hogy: *Szabadság!* S nem kell prófétának lenni, kimondani ezt sem: *mi leszünk majd azok, akik belülről felőröljük ezt a körülöttünk örvénylő európai, szabadkőműves lázalmot is. Mert itt lakik a Fény Madara, e szellemi szürkületben az egyedüli Erőforrás, amely, vagy inkább aki képes leküzdeni az általános sötétséget.*

Mi ennek az eredője, kérdezheti bárki? De mi vajon az oka annak, hogy a halálra ítélt beteg felkel az ágyból és újra járni, élni, dolgozni tanul, éli megszokott életét? Van-e olyan tudományos ember, olyan gyógyító tudós, aki egzakt magyarázatot tud adni ilyesmire? Mert példa va rá elég! Ilyesmi nincsen *kegyelem* nélkül. Elég legyen hát a XIX. század szentimentális sopánkodásaiból, a „*mint oldott kéve...*” – hangulatokból, a nemzethalált sugalló rémképekből, elég abból, hogy „*kínzó rab-ság könnye hull / Árvánk hő szeméből!...*”, elég a balsorsos rezignáltságból.

Igaza van Papp Gábornak, aki a „*Székely himnusz*” általa írott, új versszakában véget vetett a bomlásra utaló elkeseredettségnek: „*Maroknyi székely porlik, mint a szikla...*” Ő így folytatja a szöveget: „*Megáll a szikla, nem porlik tovább!*” Itt az ideje, fel kell ébredni, magyarok! Itt van a *Szózat* ideje: „*Légy hűve rendületlenül / Hazádnak, óh, magyar...*” Eljött a *rendületlenség* órája, az emelt fejké, a teleszívott tüdőké, a kidomborodó mellkasoké!

Itt hadd mondjam ki én, amiről az ember nem szívesen nyilatkozik, mert ebben a minden testi, lelki és szellemi szemetet toleráló, liberális társadalmi anarchiában nem akar megsérteni senkit egyéni meggyőződésében, de egyszer valakinek mégis-

csak ki kell mondania, magára vállalva azt is, hogy néhányan visszahőkölnek tőle: *éplelkű, igaz magyar ateista, materialista nem létezik*. Máshogy fogalmazva: *az ateista ember nemzeti kiállása, őnhite csupán látszat, a h ő z ő n g ő k jobboldalisága, virtuskodás, amely mindenféle mély őntudat, valódi belső érték és tartalom, támaszték, azaz g y ő k é r z e t nélkül való*. Mindenkit kérek, mielőtt ezen megsértődne, gondolkozzék el rajta, mit is jelentenek ezek a sorok! Az ember nem létezhet *magyarul* Isten nélkül, Boldogasszony-Mária édesanyánk, a Babba nélkül. Választanod kell, vagy magyar vagy, vagy istentagadó! Meglehetősen nagy ostobaságra, lelki vakságra, infantilitásra vall ugyanis, ha valaki tagadja az éltető víz létét, miközben annak forrása mellett él, s naponta, akarva-akaratlan iszik belőle. Akinek füle van, hallja meg!

Küldetés és a hivatás között van egy lényegbevágó különbség. Hadd magyarázzam ezt el egy evangéliumi példázat elcsenésével: Amikor édesapám elküld a szőlőbe dolgozni, s én kötélnek állok, akkor *küldetést* kapok. Amikor a munkát becsülettel elvégeztem, akkor ugyanő hazahív mondván: fiam, rendesen, becsülettel megdolgoztál a kenyeredért. Gyere haza, s hozzád haza mindenkit, akik veled együtt tevékenykedtek a birtokon, örökségedben! Ülünk asztalhoz, örvendezzünk együtt, s igyunk a szőlőtő terméséből! Ez a *hivatás*. Ez, a második út mindig *haza* vezet. A magyarság küldetését hosszú, harcokban, menekülésekben, fogyatkozásokban és növekedésekben, honvesztésekben és otthoneremtésekben oly gazdag történelme során elvégezte. Példát adtunk a fiatalabbaknak, sokszor a méltatlanoknak is küldetésudatból, becsületből, önfeláldozásból, akaraterebből, bátorságból, lovagiasságból, vendégbarátságból. Ezt tesszük tulajdonképpen ma is. Erről tudat minket az elmúlt idő, a történelem. A magyar nemzetnek ma azonban *hivatása* van. A küldetés elől *nem érdemes* elszaladni, gondoljunk csak a bibliai *Jónás*, a ninivei próféta példázatára. *A hivatás elől nem lehet*. Ezutóbbi ugyanis maga a sorsszerűség, s egyáltalán nem mindegy, akár egyénként, akár mint nemzet, milyen szellemmel és lélekkel állunk majd a szülői ház küszöbénél.

Felelősségünk lényege a hivatás feladatainak fenntartások nélküli, – mondhatni – „katonás” tudomásulvétele: a ráncszabott hagyományok, a múh tisztelettel való megtartása és a lelki nemesedés, a szebb jövő folyamatának elindítása. S magunkkal kell vinnünk a velünk tartókat, akik felesküsznek Szent Koronánkra, Jézusunkra, Máriánkra. Ez a folyamat az elmúlt évszázadban megtört, amikor olyan lelki normákat, olyan viselkedési mintát, olyan gondolkodásbeli-, és ennek következtében olyan beszédmodort sajátított el a magyar, hogy nemzeti léte tagadásba ment át, nemessége nem kapott igenlő választ belülről, a mindig aktív, tetteinket minden pillanatban megvesztegethetetlen módon értékelő lelki önismeret irányából. A magyar fa törzsének egy alsó rétege az első világháborút követően leállította, masszívan blokkolta a gyökerekből felfelé törekvő, éltető nedveket. Ez a blokkolás elmélyült a legutóbbi kommunista alja-rezsim idején. Olyan állapotba került a magyar, mint az a szerencsétlen, aki nyelvét rászorítja gégéjére, s fuldoklik a saját ostobaságától. Nyelve beszennyeződött, lelke megcsonkult, teste megbetegedett, országa

veszett. Azonban akárhogy is néz ma ki ez a nemzet, egy egészen bizonyos, hogy ebből az alja-rétegből sem a gyökerekig, sem a lombkoronáig nem jutott még el a kór.

Makovecz Imre építész egy alkalommal a tv-ben a magyart az „*éjféli Nap népének*” nevezte. Csodálatosan fogalmazott! Amint azt a külvilág, napjaink nemzetközi politikai élete is ékesen bizonyítja, az emberi szellem totális, kollektív lepusztuláson esik át. A világ mindenféle prominenseinek, különösen a politikai élet prominenciájának lelki alkata széles skálán mozog: aljas, tehetségtelen kis gazemberek, kisztíltú sebtolvajok éppúgy akadnak köztük, mint igazi, nagy betörők, avatott perverzok, gyakorlott terroristák, tömeggyilkosok. Hol vagyunk már a nimródi, atillai, árpádi, szentlászlói, mátyáskirályi szakrális vezető eszmeiségétől?! Azonban Madách Luciferétől tudjuk, hogy ő sem adhatott mást, csak mi lényege. Nincs ez más-ként ezekkel a mai köhhöggő bolhákkal, hatalmaskodó tetűkkel sem. A képből nem is az a nagyon lesújtó, hogy ilyen szubjektumok képviselik a hatalmat, hanem a tömegek tűrő magatartása velük szemben. Ma a bűnözőknek áll a világ – mondja a nép, az istenadta. A világ, de nem Magyarország! Itt, bár ha a politikai élet gazembereiről beszélünk, mi sem panaszkodhatunk, azonban az „árnyék-király”, e lelki-szellemi fogyatékos egyre mezítelenebb lesz, ahogy lassanként szétárad a fény, s jól lehet, odakint éjféli sötétség támadt, nálunk, ha tetszik, ha nem: kel a Nap. Azért tart ilyen sokáig a megtisztulásunk, s azért építkezünk politikai életünkben, sorsunkban is a „*kettőt előre, egyet hátra*” elv alapján, mert alapos munkához idő kell, s tudvalevő, hogy a gyomnövényt csak gyökerestől szabad kitépni. Ahhoz pedig meg kell várnunk, míg rendszeren megragadható, tenyérbe illő szára, hajtása nő. Ne legyünk hát türelmetlenek, az idő nekünk dolgozik! Ha nemzeti gyökereink betegek lennének, régóta nem léteznénk már, a ránk és országunkra évezredek óta folyamatosan fenekedő ellenség már régen felőrölt volna bennünket. A történelmi tapasztalat megmutatja, hogy 3-4-500 év nem is kell egy-egy náció végleges felőrléséhez, eltüntetéséhez. Ha lombunk – hogy a metaforánál maradjak – nem kapott volna az elmúlt 500 évben minden elnyomás dacára is mégiscsak valahonnan tápláló erőt, nem lenne egyetlen magyar sem a világon, akiben akár ezek a gondolatok is felvetődhetnének, szavakká kerekednének.

Most arcunkat a tükör felé kell fordítanunk, s akkor meg fogjuk látni, honnan várhatunk segítséget. *Pio atya*, Isten szentje, azt mondta, hogy „*Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni.*” Ezt is mondta: „*Irigylem a magyarokat. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük.*” Aztán máskor: „*Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!*” Hát fel a fejjel, magyarok! Történelmi sorsunkból tanulva vagyunk már annyira bölcsek, hogy tudjuk: emberi élet, sors nem létezik nehézségek, akadályok, testi-lelki szenvedések nélkül. Ilyen az őállapotból kihullott világ és emberi nem természete. De azt is tud-

juk, hogy aki hűen kitart a megtapasztalt Igazság mellett, annak mindenkor van reménye a menekülésre, a megigazulásra. S valljuk be, jobb a leküzdött bajok múltán örvendezni, mint nehézségek nélkül, de tartalmatlanul, s örömtelenül élni. Hogy milyen csodálatos egy romboló, gyilkos betegség után felépülve ismét sétálni menni, érezni az áprilisi, megújuló természet zsenge illatait, a folyó víz szagát, hallgatni a május esték csivitelő, cserregő rigóinak, pacsirtáinak hangját, este egy pohár hűvös borral kint állni a végtelen sötétben sziporkázó, júniusi csillagsátor boltozatában, és újra hinni, hinni a megújuló élet boldogságában, csak az tudhatja, aki járt már a halál partján, s érezte az arcába csapó hűvös hullámok hasító fájdalmait. A fájdalom azonban a barátunk, legyen az testi vagy lelki természetű, s mindig visszajelzés, mely felhívja a figyelmet a gyenge pontokra, s megmutatja, min, hogyan és mikor kell javítanunk. A bajjal való bátor szembenézés nagy erővel hordozza magában a siker esélyét.

Válaszolj! Nem a Pio atya által jelzett történelmi idődimezióba lépünk-e napjainkban? Ne feledjük el, Pio atya 1968-ban távozott Teremtőjéhez! Jósolata nem ma válik-e élétté? A madár a számunkra egyértelmű jelkép: itt belső fényünk lélekmadaráról, a Fény Madaráról van szó, akit őseink Turulnak neveztek. Fel kell Őt röptetnünk, hogy világosságot és meleget vigyen a szellemi és erkölcsi jégkorszakba burkolódzó, egyre hűvösebb külvilágnak. Tápláljuk hát a lelkünket tisztá, feddhetetlen étellel, Isten iránti elkötelezettséggel, becsülettel, jókedéllyel, a család szeretetével, a nemzet iránti elkötelezettséggel, anyanyelvünk ápolásával, tanulásal, egyenes gerinccel, nyitottsággal, szókimondó bátorsággal! Hogyan ajánlja nekünk az *Esszésus Béke Evangéliumában* Jézus: „*Jó gondolatok, jó szavak, jó cselekedetek.*” Ez a recept! Legyünk helyünkön a közösség kovásza, hogy a kívülállók azt mondják, jó lenne olyaná lennünk, mint amilyenek ők! Váljunk hitéletünkben a magyar szellem szennyezetlen tisztaságának, ősi magyar értékeinknek hordozóivá, de ne tőrjünk ferdüléseket, torzulásokat, jellemtelenséget, hazugságot, igazságtalanságot, gyalázkodást és gyalázatoságot a környezetünkben. Ezeket nem csak elutasítanunk kell, hanem ki is kell őket tiltanunk, ki kell pusztítanunk világunkból. Azt mondom, nem tudod, mit tehetnél mindennek érdekében? Mivel erős ellenséggel állunk szemben, harcunk gyakran nem kecseset azonnali sikerrel, mai dolgunk, hogy – Hamvas Bélával szólva – egyre szorosabb szövetségben álljunk az Istennel. Mindenki, aki megteheti, vállalja fel egy, az elcsatolt területeken élő magyar árva nevelésének anyagi támogatását! Minden magyar különös figyelmébe ajánlom a csángókat, akiknek sorsát még ma is aljas rablóérdek alakítja, s akiket sem egyetlen magyar egyház, felekezet, sem a mindenkori magyar állam meg nem véd!

Vállaljuk a sorsunkat szembenéző bátorsággal, és a szkíta esszésusok világlátásával, amelynek lényege a következő: Az Isten a világot jónak teremtette, mert amit teremtett, arról látta, hogy jó. Így mi, akik egy jó teremtésbe születtünk bele, tudjuk, hogy semminek, ami rossz, nincs valódi realitása. Ami rossz létezik, az mind az ember lelki-szellemi süllyedésének illuzórikus terméke. Az elkeseredés, az

elesettég, a betegség, a reménytelenség állapota mindig belül keletkezik, s mivel hatalmunk van igent vagy nemet mondani jelenlétükre, létük irreális. A világnak két nagy realitása van: *Isten és Ember*. Ez utóbbinak az előbbtől hatalom adatott, minden egyes embernek, hogy válasszon az eredendő jó és a körülmények kreálta rossz között. Ezt a választást nem lehet állandóan halogatni, ezt ma kell megtennünk, ebben a pillanatban, de legalábbis minél hamarabb! A gonosztságot, a szeretetlenséget, a pusztító érzelmeket, erőket, a betegséget kitilthatjuk életünkéből. Erre Istentől, Apukánktól kaptunk hatalmat. Vonjuk vissza a rossz dolgoktól a nevüket, s egyszerűen lehull rólunk a teher, leszaladnak homlokunkról a ráncok, s ajkunk körül önkéntelenül is a mosoly vonásai formálódnak: az életörömé.

Ai magyarok arra is hatalmat kaptunk, hogy az embereknek hitelesen beszéljünk e *szabadságról*. Ez lehetetlen úgy, hogy közben mindenféle külső és belső függőségek közt élünk. Hogy külső körülményeink hogyan alakulnak, az nagymértékben függ a körülményektől és belső rendünk törvényeitől is. ***Belső függőségeinkről mindig mi tehetünk!*** Ezt a jelek szerint, egyre több tudatos magyar érti meg. A szabadság mindig egyéni, személyes döntés! Személyes életünkben is, de politikailag is hatalmunk van szabaddá tenni magunkat. Ehhez nincs szükség semmiféle vérontásra, mégcsak egy durva szóra sem. Ez egyéni elhatározás kérdése: *Én a mai napon megvonom az életemben, s a családom életében a hatalmat azoktól az erőktől, amelyek engem, családomat és nemzetemet megalázzák, gyalázzák, rosszra, bajra, lefelé viszik. Nem veszek többé részt egyetlen szívdobbanásommal sem mozgalmaimban, akaratakat nem teljesítem, nem beszélem az ő „nyelvéket”, „termékeiket” sem lelki, sem fizikai valóságukban nem vásárolok, hatalmukat a magam belső életében nem ismerem el. Sőt, minden erőmmel szembehelyezkedem velük, szembeszállok velük, ha rákényszerítenek, felveszem a harcot ellenük. Elutasítok mindenféle szegyenérzetet, amit lelki tisztaságom, családi és magánéleti, vallási elkötelezettségeim fölött éreztetni szeretnének velem. Ezzel szemben passzív rezisztenciával és ha kell, tettelesen is harcolok ellenük. Ebben eszközeim az egyenes, nyílt, magyar beszéd, nyílt állásfoglalásaimban az igen és a nem nyilvánvalóvá tétele, tanuságtétel a jóról, az emberszeretet, az életigenlés, Isten rámszabott törvényeinek betartása, jellemesség, a bátorság, az átmeneti nehézségek, meghurcoltatás mosolygós vállalása, társaim csendes, békés meggyőzése, tanulás, személyes életpéldám. De mindenekelőtt a nemzeti önbecsülésem, mely magyarszeretemben, nemzetem iránti elkötelezettségemben nyilvánul meg. Mindenkit és mindent elemien a magaménak tartok és nagyra becsülök, aki és ami magyar!* S ha eközben el-elcsüggednél, gondolj arra, hogy *Mahatma Gandhi* mozgalma nyomán hogyan omlott össze egy világbirodalom, pedig mi történt: néhány százmillió ember nem vett többé angol szövetet, hanem milliószám pörögtek az indiai rokkák. Nem vett többé angol élelmiszert, de milliós tömeg indult meg a tengerpartra eredeti, hazai, indiai sóért. Nem vették fel az angol elnyomók által üzemeltetett bányákban, üzemekben, manufaktúrákban a munkát, s a nemzet képviselői a hőskö megingathatatlan erkölcsi fölényével odatartották másik arcukat is az impérium pofozógé-

pének. Egy nemzet egyszerűen nem vette többé tudomásul, hogy elnyomóik jelen vannak, s az elnyomók, mint forráságban a köre loccsantott víz, katonai hatalmukkal, fölényeskedő hivatali idiótáikkal együtt elpárologtak a semmibe. Ez a nép történelmének ezen órájában egyszerre volt a *szelídség* és a *megingathatatlan szilárdság* képviselője, ezért járt sikerrel akarata érvényesítésében.

Ennak a felismerésnek a percétől fogva hidd el: **SZABAD VAGY!** Ezután már csak keresned kell a hozzád hasonlókat, a szabad magyarok gyülekezetét! Ez az a lelki állapot, amelyről Jézus azt mondja, hogy „*a pokol kapui nem vesznek erőt rajta*”. Ha ezt azonnal nem teszed meg, egy olyan szisztéma, egy olyan hatalom hálójába kerülsz, melynek lényegi törekvése társadalmad atomizálása, a személy értelmi, érzelmi elszigetelése az évszázadok alatt kialakult, Isten szándékainak megfelelő közösségi társulásoktól, mint a nemzet, mindenféle egészséges kisközösség és a család. Ezt szolgálja a médiák manipulatív, agy- és lélekmosó jelenléte életünkben. *Pilis-energiáinkat* akarják személyes családi, és nemzeti életünkben feltartani, tönkretenni! Ezt szolgálják az iskolai tananyag nivótalanítására tett politikai lépések, ezt szolgálja a drogok piaci felszabadításának célkitűzése, az igazságszolgáltatás „liberalizálása”, a liberális eszmék megannyi hazug, lélekgyalázó, lélekgyilkos tanítása, a szexuális ferdültségek, perverzítások reklámozása, az Isten azonnali sikerrel kecsegtető, életigenlő törvényei helyett a megfoghatatlan, kiforgatható *demokratikus és emberi jogokra* való állandó hivatkozás, és még sok más konkrét jelenség, melyek karmyújtásnyira működnek mindannyiunk környezetében. De ezt szolgálja gyors beléptetésünk is egy újabb megalázó népközösségbe, a magyarság folyamatos ebbe, vagy abba a táborba pofozása. Ne feledjük el, erős ellenséggel állunk szemben. Már a mi korunknál sokkal kevésbé elfajult XIX. század végén olyan jelek mutatkoztak, melyek a látó ember szeme előtt nem maradhattak rejtve. *Csontváry* az 1900-as évek első évtizedében már így figyelmezteti a világot: „*Titkos társulatok alakultak az Isten tagadására, a tekintély lerombolására. Titkos társulatok alakultak a fajok elhomályosítására, az egyéni képesség megakadályozására. Titkos társulatok alakultak a történelem meghamisítására, a fajnemlék elpusztítására. Titkos társulatok alakultak a nemes fajok kiirtására, a fajtulajdonságok megbénítására. ... Társulatok alakultak a fajtalanosságra, a testi élvezet kihasználására. ... De kialakultak társulatok mindennek hamisítására, csak nem az Isten imáadására. Miért kötött határokhöz az Isteni bölcsélet ezen a világon mindent, ami fajtulajdonságot jelent? Fajtalan nemzetközösséget, fajtalan közös szerelmet nem ismer el a természet.*” Azóta pedig sokszorosan hatványozódtak a bajok, s hatványozódott e bűnbándák működési intenzitása.

Ez az immár több évszázad óta szervezkedő, aljas hatalom időről-időre mindig többet vesz el tőled, és ezzel szemben – arcátlan módon – egyre kevesebbet nyújt a számodra: leszűkíti nemzeti, családi, s végül egyéni életedet, anyagi és szellemi lehetőségeidet az „ember” nivója alá. Szabadságodat minden módon korlátozni fogja, hangyalénné tesz. Ezért az egész globalizáció. És hazudik, hazudik, szemedbe tekintve néz hülyének, rendületlenül! Tudatodban, ha megengeded neki, megfordít-

ja az eredendő értékek előjeleit: a nyílt, bátor egyenesség, a nemzetszeretet, a nemzetféltség, a becsületes szókimondás jogának, a család, a nemzet és Isten szentségének hangoztatóiból megformálja a „terrorista” új definícióját; aberrált, gaz, aljas, nemzetpusztító, ember- és életellenes, jellemtelen, anyagiás, karrier- és hataloméhes bérlovagjait, azaz az emberi nem szemetét pedig mint az *ember eredendő szabadságának*, a *liberális demokráciának* élharcosait, védelmezőit állítja elé. Közben törvénykezésével, a *rendre*, a *nagy többség jogainak* érvényesítésére való hivatkozással folyamatosan, fokozatosan megvonja tőled a *kételkedés jogát* (erre vonatkozik az ún. „gyűlöletbeszéd” elleni törvény meghozatala, holott gyűlöletbeszéd csak ott van, ahol gyűlölet van), ahogy ezt néhány nyugati államban már meg is tette, felszámolja a szabad véleménnyilvánítás intézményét, megtiltja, ellehetetleníti a szabad gyűlekezés elemi jogát, bújtatott cenzúrájával ellehetetleníti a tudás megszerzésének korlátatlan szabadságát. Mindeközben a kezében tartott médiák a hatalmon lévők erkölcsi nagyságát, szellemi magasrendűségét, vezetői zsenialitását, rendteremtő képességeit dicsőítve zengik a hazugság és lelketlenség zoltárait a gazemberek gyülekezetéről. Értelmedet a *megélhetésed* szolgálatába állítja, lelket, mint egy állatét, a „*fájdalmas*” és a „*kellemes*” korlátai közé szorítja („Big Brother-izmus”). Ösztönéletedet erősíti szellemi étellel szemben, mely által *hamarosan ágyékiig érsz majd önmagadnak*, s amivel *Pavlov kutyájával* tesz egyenlővé. Végül szellemedet gyökerestől kiirtja, s eztán *hasznosságod*, vagy *haszontalanságod* alapján, azaz mint szellemtelen, lélektelen gazdasági kategória, mint *munkaerő* fölött (tehát a régi, bevált marxista kategóriákba osztva a „*dolgozó tömegeket*”), ítélkezik rólad, tilt, vagy enged meg neked valamit, jutalmaz, vagy büntet. Ez pedig nem más, mint egy soha nem látott kontrollal elért új rabszolgaság, a globalizált világ új társadalom- és embereszménye, amennyiben ezzel a készülő árnylénnyel kapcsolatban az *eszmény* fogalma egyáltalán használható.

A harcot azonnal, minden késlekedés nélkül, még a mai nap, feltételek nélkül fel kell hát vened ellenük! Passzívitásod magánéleti kategóriáit félre kell söpörjed a saját utadból, mert ha a nemzet veszélyben forog, Te forogsz szeretteiddel együtt személyes veszedelemben, s életed és szeretteid életének védelme az egészséges életöszton követelése!

Hányszor mondtunk el életünkben, gyönyörű szertartásainkon, hogy ellene mondunk a Sátán minden incselkedésének. S aztán kimentünk a templomból, s a rontó erő ott várt minket már a kijáratnál, s a megtisztulás szertartásából kilépve, már néhány perc múlva tehetetlenül hagytuk, hogy a rothadék lelke visszaszivárogjon az életünkbe. Mondjuk el minden nap, hogy nagyon hiszünk Isten és Boldogszonyunk szabadító erejében, a Szent Lélek megvilágosító, vigasztaló jelenlétében, s a Magyar Szent Korona életünkre rásugárzó, tisztító, felemelő, jobbító hatalmában! Ez a dolog lényege. Őseink velünk vannak és köztünk élnek földünk termékenységében, nemzetcsaladunk békés, bölcs, dolgos lelkében, óarany ösnyelvünk gyökerekig ható kifejező erejében, szent népi hagyományunk kincses gazdagságában. Fogjuk fel végre, ha behódolunk a körülöttünk hömpölygő gonoszságnak

akárcsak hallgatólagosan, passzívan, belenyugván is, őseink évezredekén átívelő minden szeretetét, munkájának gyümölcsét, akarását, hitét tesszük tönkre. S akkor ki fog jóra vezetni minket, ha magunk gyalázzuk szeméttelappé őseink reánk hagyott szentélyeit?

S végezetül hadd szólaltassak itt meg egy magyar és egy nem magyar embert biztatásul minden magyar nemzettestvérem számára!

Babits Mihály gondolatai:

„Az a Hazát, melyről a Szózat zeng, el nem veheti és meg nem csonkíthatja senki. Az visszavonhatatlanul hozzánk tartozik. Magunkban hordozzuk éppen annyira, mint ahogy ő hordoz bennünket, általa, benne vagyunk, akik vagyunk, s ha ő nem volna, mi sem lennénk többé. Ez a föld, 'melyhez annyi szent nevet egy ezredév csatolt', ahol számunkra a szabadság zászlaját hordozták. Ezen a földön nem fog az erszak! Ha egyszer hazánk volt, örökre az marad, még magunktól sem mondhatunk le róla, mert akkor magunkról mondanánk le. Ezért kell hívek-nek lennünk Hozzá 'rendületlenül': kívülle tényleg 'nincsen számunkra hely'. Ez a haza egységes és oszthatatlan: őseink emléke, szabadságunk megszokása, jogaink méltósága, kultúránk hagyománya, nagy költőink szava, minden benne van és vele értetődik. ...”

Dr. J.J. Modi hindu történész professzor szavai:

„...Én, az egyszerű, öreg hindu ember, büszke vagyok rá, hogy... meghajthatam személyesen is az önök nagyszerű fajtája előtt az elismerés zászlaját. Mert ez a faj, amely egy Atillát tudott produkálni, magából kitermelni, olyan érték és olyan erő, amelyet ideig-óráig érhetnek ugyan leromlások, kisiklások, letörések, de mégis a maga őserejéből táplálkozva megújulhat százszor és ezerszer, de amelyet végleg elpusztítani nem lehet soha. A magyarok mindig első faja voltak a világnak, s azok is maradnak minden történelmi idők jó s balsorsán keresztül.”

Nürnberg, 2003.06.23.